

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Speelzucht en Misdaad

Nr 2087

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Speelzucht en Misdaad

HOOFDSTUK I.

DE JUWELEN VAN MARKIEZIN DE CARMAGNAC

In een der nieuwste en grootste hotels van Parijs aan de Champs Elysées, niet ver van de Place de l'Etoile, zaten op een ochtend in het begin van de lente, twee mannen aan hetgeen de Parijzenaar zijn ontbijt noemt, in dit geval een zilveren kan met chocolade, twee kopjes van fijn Japans aardewerk en een schaal, waarop een half dozijn biscuits lagen.

De schraalheid echter van dit ontbijt, die vooral moest opvallen aan twee Engelsen, gewend aan een zeer omvang-

rijke eerste maaltijd, werd wellicht ruimschoots vergoed door het prachtige uitzicht, waarvan de beide heren konden genieten door het grote raam van de salon, welke hun slaapkamers van elkander scheidde.

Deze beide elegant geklede heren hadden zich de avond tevoren in het bezoekers-register laten inschrijven als Graaf Palmhurst uit Londen en zijn secretaris Brand.

Uit de loop van het nu volgend ge-

sprek zal spoedig genoeg blijken wie zij in werkelijkheid waren.

De een was groter en ook ouder dan de ander en zijn zwart haar vertoonde bij de slapen een klein vleugje grijs, dat echter geenszins misstond bij de gebruinte gelaatskleur en de heldere grijze ogen, de rijzige, kaarsrechte gestalte en de brede schouders, die wezen op lichaamskracht en sportbeoefening.

Zijn metgezel was kleiner, blond, van dat eigenaardige, lichtende blond, dat het haar van vele Schotten vertoont en hij had grote, helderblauwe ogen.

Beiden waren voor de ochtendwandeling gekleed, want het weer beloofde schitterend te zullen worden. Overal botten de knoppen in de parken en plantsoenen uit en geheel Parijs vertoonde dat betoverende beeld, dat zo menigmaal beschreven en bezongen is.

— Er zit champagne in de lucht! zei de oudste, zijn kop neerzettend en naar buiten starend, naar de beroemde l'Arc de Triomphe. Het is verwonderlijk, dat er zoveel verschil kan zijn in de lucht, in de sfeer van twee grote steden. Ik heb, bijvoorbeeld, opgemerkt dat Den Haag geheel anders riekt dan Rotterdam en die beide zijn weer niet te vergelijken met Marseille of Lissabon, waar de geur van gebakken vis lijkt te overheersen. Het zal wel een vergissing van mij zijn, maar in Den Haag meen ik voortdurend hyacinten te ruiken, zelfs midden in de winter. Maar hier lijkt het, vooral in de lente, of men tegenover een fijn geslepen glas boordevol met de beste champagne zit.

— Champagne kan dikwijls een gevaarlijke drank zijn, Edward, zei de jongste der beide heren, met een bedenkelijke trek om zijn fijn gevormde mond, die nu en dan aan zijn gelaat iets vrouwelijks gaf. Ik voor mij, als ik de waarheid mag zeggen, zou juist nu een glas zware, bittere ale de voorkeur geven boven de beste Franse champagne.

— Wat bedoel je met « juist nu »?

— Meen je in ernst, dat ik je dat nog moet verklaren? Verkeren wij soms niet in groot gevaar, hier in Parijs? Bevindt er zich in een van je valiezen, die hier naast in je slaapkamer staan, geen kistje, dat juwelen bevat, die drie dagen geleden nog het eigendom van iemand anders waren?

— Zij, die ze vroeger bezat, heeft er voorlopig toch niets aan, want ze zal wel naar de gevangenis verhuizen, denk ik. En wie zou die juwelen vinden, die zo voortreffelijk verborgen zijn in de dubbele bodem van mijn valies? Het is een van de pronkstukken uit mijn verzameling, welke wij gisteren zijn gaan halen uit ons onvolprezen magazijntje in het huis bij de vestingwallen! En wanneer het hier zijn diensten gedaan heeft, en wij naar Londen terugkeren, dan gaat dat kostelijke valies weer naar zijn bewaarplaats tot een volgende gelegenheid.

— En wanneer keren wij terug, Edward? vroeg de jongste man haastig.

— Maar mijn hemel! het komt mij voor, dat je haast hebt, Charles!

— Wel, wie zou mij dat kwalijk nemen? Er is hier, in de afgelopen weken warempel genoeg gebeurd, om mij naar het ogenblik te doen verlangen, waarop wij deze gevaarlijke stad de rug kunnen toekeren!

— Gevaarlijk? Parijs gevaarlijk? herhaalde de ander, langzaam. Maar dat is dwaasheid, Charles. Voor het ogenblik kan ons hier niet het minste gevaar bedreigen! Natuurlijk zoekt de politie altijd ijverig...

— En zij zoekt naar een bepaalde persoon, zij zoekt naar John Raffles! zei Brand fluisterend, zijn hand even op de arm leggend van de grote avonturier, die tegenover hem was gezeten.

— En wat zou dat? Geloof je in ernst, dat ze me hier in dit deftige hotel zouden zoeken?

— Waarom niet? Ik ben er zelfs zeker van, dat ze geen enkel hotel zullen overslaan en overal de vreemdelingenlijsten zullen willen inzien.

— Welnu, laat ze dat hier maar doen! Ze zal de namen vinden van Graaf Palmhurst en zijn secretaris Brand, en als zij de dragers van die namen soms mochten willen ondervragen, dan kunnen zij inzage nemen van uitstekende papieren, waarop niet het minste valt aan te merken, om de afdoende reden, dat die papieren echt zijn en hebben toebehoord aan degenen, wier namen er op vermeld staan. Weet de politie soms, dat die dragers omstreeks een jaar geleden op rampzalige wijze om het leven zijn gekomen in het hartje van Afrika's wildernissen? Wij blijven hier, Charles, het bevalt mij uitstekend. Parijs is een stad met ontelbare mogelijkheden, en ik meen te hebben opgemerkt, dat er geen stad zo veilig is voor lieden van mijn beroep!

— Vergelijk je toch niet altijd met het slag misdadigers, dat steelt en rooft om het bezit zelve! zei Brand op een bedroefde toon. Ik vind het zo vreselijk, als je jezelf kleineert!

Raffles keek Brand een ogenblik, een kort ogenblik doordringend aan en zei toen, op een geheel veranderde toon:

— Het allerbest deden wij, er in het geheel niet over te spreken, Charles. Na al die jaren ben je nog steeds een onwillig werktuig. Neen, spreek het niet tegen, het is zo. En wie weet, misschien mag ik je juist daarom zo graag lijden. Wat is dit voor een blad? Ha, ik zie het al « La Vie Parisienne ». Een blad voor de nijvere en kleurloze middenstand, indien ik mij niet vergis. Zonder een bepaalde politieke overtuiging en dus met een massa lezers! Ik zie, dat de indeling van de pagina's veranderd is.

— Zou er wel iets bestaan, dat jou ontgaat, riep Brand uit. En zijn verbazing had reden, want het moest zeker wel een drietal jaren geleden zijn, se-

dert Raffles dat blad voor het laatst in handen had gehad.

— Ik heb voor zulke typografische bijzonderheden een buitengewoon sterk geheugen. Het buitenlandse nieuws is naar de eerste pagina verhuisd en op het tweede blad is te lezen « gemengde berichten », wat de Fransman « Faits divers » noemt. Ha, hier is een grote viervoudige kop! Nu, er is aanleiding toe.

— Een moord? vroeg Brand, vrij onverschillig.

— Dan zou het al iets heel bijzonders moeten zijn, mijn waarde! Bedenk toch eens, 'n kop over vier kolommen! Neen, het gaat om iets anders, een diefstal, en een omvangrijke ook.

Raffles las vlug een gedeelte van het bericht en vervolgde toen:

— Maar dat is werkelijk belangrijk! Luister maar eens: Markiezin Blanche de Carmagnac is in de afgelopen nacht het slachtoffer geworden van een zeer brutale beroving, of beter gezegd, een sluwe oplichting, die haar het bezit doet derven van een verzameling juwelen ter waarde van bijna drie millioen francs, onder die kostbaarheden bevindt zich het beroemde diadeem van keizerin Eugenie, die het bijna nooit heeft gedragen, want die ongelukkige vorstin verzekerde steeds, dat juwelen haar ongeluk aanbrachten en bovendien hield zij er niet van, wat zeker merkwaardig is voor een zo schone vrouw!

— Opgelicht voor drie millioen francs aan juwelen? vroeg Brand, wiens belangstelling gewekt was. Hoe is dat wel in zijn werk gegaan?

— Betrekkelijk eenvoudig! De daders hebben, als ware kunstenaars in hun vak, begrepen dat eenvoud het kenmerk van het ware is en in dit geval van het succes! De Markiezin had een afspraak met haar juwelier, Monsieur Roberti uit de Rue de la Paix, die de kostbaarheden zou schoonmaken en voor een groot deel in zijn safe voor haar bewaren, want de

Markiezin was voornemens, een vrij lange reis te maken naar Afrika, als ik het mij wel herinner. Zij is namelijk een groot sportliefhebster en de jacht op groot wild trekt haar aan. Trouwens, ik herinner mij zeer goed, dat wij haar gezien hebben bij menig sportevenement, waar zij opviel door de hoge premies, die zij uitloofde. Welnu, de bandieten moeten dat geweten hebben, zij waren op de hoogte van het tijdstip, waarop een betrouwbaar bediende van de juwelier zich zou aanmelden om de kostbaarheden in ontvangst te nemen, zij legden zich in hinderlaag, vingen hem op, sloegen hem bewusteloos en namen hem de brief van zijn patroon af, die als introductie had moeten dienen. De rest was natuurlijk kinderwerk. Een hunner, keurig in kieren gestoken, nam de brief, vervoegde zich bij de markiezin, toonde daar het schrijven en kreeg zonder enige omslag het kistje met de fraaiigheden mee. Anderhalf uur later vond men de half doodgeslagen bediende, en toen kwam natuurlijk alles aan het licht. Alles, behalve de juwelen, want die zijn nog zoek.

— En volstrekt geen aanwijzing? Niet het geringste spoor?

— Heel weinig! De Markiezin is geheel en al overstuur, maar zij kon toch een vrij goed signalement van de bezoeker geven. De politie echter neemt aan, en misschien niet ten onrechte, dat de man zich vermomd had, of althans een pruik had opgezet. De plek is gevonden, waar de arme bediende werd neergeslagen.

— Op welke wijze ontdeden zij zich van de bediende?

— Hij werd met een loden ploertendoder neergeslagen. Denkelijk heeft de arme kerel aan zijn dikke schedel zijn behoud te danken! Met een geringe hersenschudding zal hij er wel afkomen.

— Nu, ik geloof dat die Markiezin de Carmagnac rijk is, zei Brand, vrij on-

verschillig. Zij zal het verlies makkelijk kunnen dragen!

— Dat is zo, maar zij is het niet van plan, naar het schijnt! Zij heeft niet minder dan twintigduizend francs uitgelooft, voor degene, die aanwijzingen weet te geven. Je kent de term! Vooral het verlies van de diadeem van Keizerin Eugenie schijnt haar aan het hart te gaan. Vreemd, ik had dat ding zo graag eens van heel dichtbij willen zien. Ik ben benieuwd of de kans daartoe mij geheel zal ontgaan.

Brand, die de krant ter hand had genomen, keek Raffles onderzoekend aan. Er was een tinteling in de grijze ogen van zijn vriend gekomen, die hem onrust baarde.

Hij wilde iets opmerken, bedacht zich echter, en las het verslag van de brutale en sluwe diefstal, van het begin tot het einde, aandachtig door.

— Knap bedacht en geniaal uitgevoerd! zei hij tenslotte, de krant neerwerpend. Zullen wij paarden huren en een wandelrit door het Bois gaan maken?

— Dan zouden wij ons weer moeten verkleeden, Charles, en daar heb ik niet veel lust toe. Wij kunnen evengoed wandelen. En wandelend kan men ook beter nadenken.

Brand zuchtte maar eens, stond op en ging uit zijn slaapkamer, zijn elegante lichte overjas halen.

Hij sloeg een bedroefde blik op zijn nieuwe reiskoffer, op het halfgeopende reisvalies, sloot beiden, stak de sleutel in zijn zak, zette zich de grijze deukhoed zo Parijs mogelijk op het blonde haar en een ogenblik daarna gingen de beide mannen met de lift naar omlaag.

Een honderdtal stappen brachten hen, onder het gewelf van de wereldberoemde zegepoort door, aan het begin van de Avenue de l'Armée, die het meest gebruikt wordt door ruiters en amazones, omdat zij naast de rijweg een zeer goed ruiterspad bezit.

Langzaam voortstappend over het trottoir, met de handen op de rug, keek Raffles met belangstelling naar de fraaie paarden, die hem voorbijgingen, Want nog steeds waren het er vrij veel, ofschoon er zeker heel wat minder kostbare rijdieren te bewonderen vielen dan enige jaren geleden.

— Helaas, het is duidelijk te bemerken, dat ook hier de malaise haar knuppel heeft gezwaaid en heel wat vermogende mensen de nekslag heeft gegeven,

zei Raffles na enkele ogenblikken. Maar daar, kijk 'ns goed Charles, daar gaat het voorwerp mijner dromen, heel hoog gezeten op een Engelse Hunter!

Brand keek terzij en hij kreeg een schok, want op een hoogbenig Engels jachtpaard, zat daar een kleine, dertigjarige, elegante vrouw in een rijbroek en in een fluwelen jasje.

Hij herkende haar onmiddellijk.

Het was markiezin, Blanche de Carmagnac!

HOOFDSTUK II.

RAFFLES ALS DETECTIVE

Terwijl Brand nieuwsgierig het ranke figuurtje nakeek, werd zijn aandacht getrokken door het paard dat zij bereed.

— De vrouw is heel mooi, wel wat erg pikant, naar mijn smaak, maar toch mooi. Ik kan echter niet hetzelfde zeggen van het paard! Is dat haar keuze? Het dier is zo mager als een lat en ook niet al te jong meer.

— Mijn waarde, je ziet toch wel, dat het een manegepaard is! Op zijn best een maandpaard! zei Raffles schouderophalend.

— Wat vertel je me nu? Heeft zij niet eens een eigen rijpaard? vroeg Brand vol verbazing. En ik meende, dat zij schatrijk was!

— Dat heb ik ook gedacht en iedereen moet het hebben gedacht. Het schijnt

niet zo te zijn, en wie weet, vormden haar juwelen wel haar enig bezit.

— Als dat zo is, dan neemt zij het verlies tamelijk luchtig op! gaf Brand te kennen. Ik vond dat zij nog al vrolijk en opgewekt glimlachte.

— Dat is mij ook opgevallen. Waarschijnlijk heeft zij een luchthartige natuur. Vergeet ook niet, dat zij nog jong is.

— En dan, edellieden nemen zulke zaken anders op dan de kleine burgerman dat doet!

— O, maar zo oud is haar adel niet, Charles! hernam Raffles glimlachend. Markiezin de Carmagnac was voor haar huwelijk een mademoiselle Lenoir, gewoner en burgerlijker kan het bijna niet.

— Je doet mij versteld staan, Edward! riep Brand uit, bijna met schrik en zelfs iets van spijt in zijn stem. Zij

ziet er werkelijk uit als zulk een fijn markiezinnetje uit het begin van de achttiende eeuw!

— Juffrouw Lenoir heeft zich zeer goed kunnen schikken in de rol van Markiezin. Zij trouwde op haar zestende of zeventiende jaar met een erkende markies uit het beroemde, Bretonse geslacht, dat al in de negende eeuw genoemd wordt en toen zij twintig was, volgde de scheiding. Dat was nog tijdens de eerste wereldoorlog, dus zij moet nu op zijn minst vijfenveertig zijn.

— Ongelooflijk! Zij ziet er uit als hoogstens dertig. Maar hoe weet je eigenlijk die bijzonderheden?

— Uit het verslag over de diefstal. Als het zulk een naam betreft, dan volstaat een dagblad, dat zichzelf respecteert, natuurlijk niet met de simpele mededeling, dat men aan Markiezin X een groot bedrag aan juwelen heeft ontstolen en dat dat zeer treurig is, maar zij deelt de weetgierige lezer ook alles mede uit de levensloop van de bestolene, wat het daaromtrent maar kan ervaren en voorts wat het uit zijn duim zuigt. Weet men het laatste van het eerste te schiften, dan blijft er nog genoeg belangwekkends over in de meeste gevallen.

— Maar, wacht eens even, daar valt mij plotseling iets in! riep Brand uit. Wel ja, ik vergis mij niet! Nog geen half jaar geleden heb ik een afbeelding van diezelfde Markiezin Blanche de Carmagnac in het geïllustreerde tijdschrift *The Tatler* gezien. Zij was toen de gast van Graaf Seymour op zijn kasteel in Westmoreland en men mompelde reeds iets van huwelijksplannen! Zij zat toen op een prachtige Andalouische hengst en dat heest was entgegeneggelijk haar eigendom. Het was dus over het Kanaal vervoerd en dat alles moet toch schatten geld hebben gekost. Klopt het?

— Het klopt in de perfectie! Ook ik herinner mij die foto. Maar vergeet niet, dat er in een half jaar tijds heel wat kan gebeuren. De grootste fortuinen zijn

aan het wankelen geraakt, en het hare moet wel zwaar geschokt zijn door haar levenswijze. Dat staat wel niet met die woorden in het verslag, maar dat valt tussen de regels te lezen. Wat er óók niet in staat, maar wat ik weet, is, dat zij die fraaie Andalouiser, nog tijdens haar verblijf in Engeland verkocht heeft. Wat die praatjes over een huwelijk aangaan, was er wel degelijk aanleiding voor en vermoedelijk was onze Blanche maar wat blij geweest, als zij de kroon met zeven paarden voor die met slechts vijf had kunnen ruilen!

— Hoe heb je dat alles in 's hemelsnaam onthouden?

— Ik onthoud alles, wat mij door zijn buitensporigheid treft, al is het in geringe mate slechts buiten of boven het gangbare! Dat huwelijk nu, was helemaal niet gangbaar, omdat Seymour zeer oud en zeer lelijk was en alleen maar buitensporig rijk. Toch hield ik rekening met de kansen van welslagen en daarom onthield ik het ook. De naam Carmagnac kwam mij dadelijk bekend voor. Wat zien wij nu? Dat zij in zekere zin verarmd is, anders reed een vrouw als zij niet op een huurpaard. Men moet wel een hartstochtelijke amazone zijn, om er de spotzieke blikken der Parijzenaars voor te durven trotseren!

— Het is misschien louter snobbisme!

— Misschien! herhaalde Raffles peinzend.

— Zij wil de rol van vertrapte en mishandelde onschuld spelen en interessant zijn, nu zij van haar kostbare juwelen beroofd is.

— Het is mogelijk! zei Raffles zacht, en het was alsof zijn gedachten elders vertoefden.

De twee mannen gingen tien minuten lang zwijgend verder, totdat Raffles plotseling stilstond, naar een eenzame bank wees, tussen twee van de prachtige, zware bomen in, die de avenue beschaduwden en er op plaats nam.

— Er is me daar iets te binnen geschoten, begon hij op zachte toon en met zijn wandelstok figuurtjes trekkend in het grind voor zijn voet. Je hebt toch ook het verslag goed gelezen, Charles. Is je daarbij niets opgevallen, ik bedoel iets zonderlings, abnormaals in de werkwijze van de berovers?

Brand dacht een ogenblik na en zei toen hoofdschuddend:

— Neen, ik vind, dat zij het slim hebben overlegd, alles klopte als een bus.

— Ik ontken het niet, en toch hebben zij een groot risico aanvaard, dat op een zeer gemakkelijke wijze te vermijden ware geweest. Ga maar eens na. Men wacht de bediende van de juwelier af, slaat de arme kerel neer, waarop een hunner in zijn plaats, met de brief van de juwelier, naar de eigenares van de juwelen gaat. Maar, is het nu zo ondenkbaar, dat de markiezin de bediende heel goed van gelaat kende? Of neem eens aan, dat zij alleen maar argwaan had gekregen, dat zij had getelefoneerd?

— Het is waar, er was gevaar aan de onderneming verbonden.

— En dat gevaar, Charles, hadden zij juist heel gemakkelijk kunnen vermijden door de volgorde van het gehele drama enigszins te wijzigen, dat wil zeggen, door de bediende eerst kalmpjes zijn taak te laten verrichten; als zij hem dan toch neersloegen, waarom dat niet te doen als hij de juwelen in zijn zak had?

— Je hebt gelijk, die volgorde had het risico zeker aanmerkelijk vermindert, riep Brand verrast uit. Wij mogen echter niet vergeten, dat de bandieten misschien het zekere voor het onzekere wilden nemen! Immers, het was niet geheel ondenkbaar, dat de markiezin zich zou hebben bedacht en de juwelen toch maar niet zou hebben meegegeven.

— Ik erken, dat die kans bestond, maar zij was veel geringer dan de mogelijkheid, dat de gewaande bediende van Roberti ontmaskerd zou worden. En

dan is er nog iets, dat mij met zekere verbazing heeft vervuld. Heb je het laatste nieuws in « La Vie Parisienne » gelezen?

— Neen, daartoe ontbrak mij de tijd!

— Het bevatte nog enkele regels over de aanslag en die vermeldde o.a. dat Jules Marais, zo is de naam van de jeugdige juweliërsbediende, bijna hersteld is van zijn zware verwonding. Nu, dat noem ik zeer vlug, na een slag met een loden knuppel! Van twee dingen één: óf de jongen heeft een kolossaal harde schedel, óf de aanslagplegers hebben hun werk slordig verricht en wisten niet hoe zij met een ploertendoder moesten omgaan. Het spreekt vanzelf, dat er nog een derde mogelijkheid is, die wij voorlopig buiten bespreking zullen laten. Kom Charles, laat ons verder gaan en eens zien hoe het staat met de bloemen en planten in het Bois de Boulogne.

Brand bemerkte heel goed, dat Raffles voor het ogenblik genoeg over dit onderwerp gesproken had naar zijn zin. Maar ook, dat hij volstrekt niet voornemens was, het voor goed te laten varen! Daartoe schitterden zijn ogen te levendig, daartoe was er iets in zijn stem geweest, dat in een heel andere richting wees!

De twee vrienden liepen nu wat sneller voort, totdat zij de Porte d'Auteuil bereikten, waar zij Parijs verlieten, om het wonderschone bos te betreden, dat de trots uitmaakt van iedere Parijzenaar.

Het was er nog altijd vol van ruiters, op de vijvers werd reeds geroeid.

De twee mannen verbleven omstreeks een uur in de buurt van het Paviljoen, waar zij vol belangstelling naar de fraaie paarden en de goedgeklede lieden keken, die zich daar vermaakten met nietsdoen en toen keerden zij te voet weer terug, om in hun eigen hotel te lunchen.

Brand merkte op, dat Raffles niet erg spraakzaam was en blijkbaar met zijn gedachten elders.

's Middags kocht hij verscheidene bladen, las ze met aandacht, maar scheen de overval op de juweliërsbediende geheel te hebben vergeten.

Wat later in diezelfde middag liet hij Brand alleen, en raadde hem een bezoek aan 't Louvre aan, waar 'n collectie van moderne meesters in een der zalen was geëxposeerd.

Plichtsgetrouw, maar niet zonder enige verwondering, begaf Brand zich naar het wereldberoemde museum, maar het duurde geen tien minuten, of hij was zo geboeid door de aanschouwing van wat hij zag, dat de uren voorbij vlogen en hij tot zijn schrik door een der oppassers moest worden aangemaand, om het gebouw te verlaten, daar de sluitingstijd reeds daar was.

Hij reed terug met een bus langs de Champs Elysées, menende te laat te zijn, maar tot zijn verwondering was Raffles nog niet naar het hotel teruggekeerd. Hij zocht naar Henderson, maar kon ook de reus nergens ontdekken, totdat een monteur uit de garage van het hotel hem mededeelde, dat Monsieur le Comte met de wagen en de chauffeur was uitgereden, omstreeks anderhalf uur tevoren.

Niet wetend wat te doen, begaf Brand zich naar het Restaurant en nam plaats aan de leestafel, waar hij de avondbladen begon in te zien.

Zonder al te grote belangstelling las hij iets over de juwelen van Markiezin de Carmagnac, zonder echter veel nieuws te kunnen ontdekken.

De politie zette haar onderzoek vol ijver voort, maar had nog geen spoor van de daders kunnen ontdekken.

Hij was nog in de lezing van de Journal verdiept, totdat hij opkeek, omdat hij iemand vlak naast hem voelde staan. Hij keek in het glimlachende gelaat van Raffles, die op zachte toon zei:

— Ik hoop, dat ik je niet al te lang heb laten wachten, Charles, maar ik had tamelijk veel te doen, in verband met onze kleine onderneming.

— Onze onderneming? herhaalde Brand ongerust.

— Je weet heel goed wat ik bedoel!

Hij wenkte Brand om hem te volgen, want het werd reeds wat voller rondom de grote tafel en beiden begaven zich naar hun eigen suite, waar zij ongestoord konden spreken.

Zodra Brand de deur gesloten had, begon Raffles, met een twinkeling in zijn grijze ogen:

— Het is juist zo gegaan Charles, als ik vermoedde, of ik moet mij wel heel sterk vergissen. Ik heb een groot deel van de middag besteed aan onderzoeken, op velerlei gebied, en daarbij is onder meer duidelijk gebleken, dat ons markiezinnetje er in de laatste tijd heel lelijk voorstond en feitelijk weinig meer bezat dan de juwelen, die haar op zulk een noodlottige wijze ontfutseld zijn, als men haar mag geloven.

— Mag men dat dan niet? vroeg Brand verbluft.

— Oordeel zelf maar! Het fortuin van de Markies is al zo goed als opgesoupeerd. Op een werkelijke dolzinnige wijze moet onze voormalige Tiller-girl met het geld hebben gesmeten, zelfs toen er nog veel van was.

— Tiller-girl, zeg je? riep Brand vol verbazing uit. Ze is dus geen Française; een Engelse?

— Een Australische! Dochter van een farmer, die er tevens een wijnhuis op na hield. Trok, op haar vijftiende jaar mee met een groot circus, danste, trad op met een groep gedresseerde ijsberen, assisteerde een mijnheer in rok, die levende kikvorsjes verzwolg en ze levend weer teruggaf en werd tenslotte ontdekt door Tiller, die haar bij zijn troep inlijfde. Het schandaal rondom het huwelijk met de Carmagnac, die immers verliefd op haar was, wordt nu ook begrijpelijk.

— Maar wat heeft nu die achteruitgang van haar fortuin eigenlijk te maken met je onderzoekingsstocht van vanmiddag?

— Meer dan je denkt, Charles! Want het is erger dan je je kunt voorstellen. De schuldeisers hadden al beslag gelegd op het huis en op de prachtige meubelen, en zij stonden op het punt, het eveneens te doen met de kostbare juwelen, die echter juist op het goede ogenblik aan de circulatie onttrokken werden, als ik mij zo mag uitdrukken. Nu wilde het toeval, maar je kunt het ook het noodlot noemen, dat ons markiezinnetje zeer intiem bevriend is, je merkt dat ik mij kies uitdruk, met Jules Marais, die ongeveer zeven jaar jonger is dan zij. En zij moet die kleine ondeugende schelm hebben overgehaald tot het opvoeren van de kleine, gevaarlijke komedie, waarvan wij juist het slot hebben beleefd; het voorlopige slot, Charles, want ik hoop de man te zijn, die tenslotte voorgoed het scherm over deze tragi-comedie zal laten vallen. Het staat namelijk voor mij vast, dat die kleine schelm de juwelen ergens verborgen moet hebben op een veilig plekje, waar hij ze zal weghalen, zodra de lucht zuiver is, en dit zonder argwaan te wekken, kan geschieden.

— Maar, hij is bewusteloos en met een zware hoofdwonde gevonden!

— Bewusteloosheid kan men voorwenden en men moet voor de goede zaak, in dit geval voor de slechte, ook een beetje bloedverlies over hebben.

— Alles goed en wel, maar hij kan zichzelf toch moeilijk met een knuppel op zijn hoofd hebben geslagen?

— Dat kan een ander wel hebben gedaan! Het blijkt maar een vleeswonde te zijn geweest en, ik zei het al eerder, het jongemens heeft een harde schedel.

Het bleef even stil en toen zei Brand nadenkend:

— Volgens jouw mening zou het er dus op neerkomen, dat er hier langs een

slinkse weg, op onrechtmatige wijze gederen worden onttrokken aan een failliete boedel?

— Nauwkeuriger kon het niet omschreven worden, Charles. Want dat is inderdaad het geval. Ons mooie markiezinnetje staat op het punt failliet te worden verklaard, als ze het al niet is! Dienaangaande kon ik mij nog geen zekerheid verschaffen. Wel staat het vast, dat zij haar juwelen niet heeft laten verzekeren, wat vreemd genoeg zou schijnen, als wij niet moesten bedenken, dat de schuldeisers, bij gebrek aan juwelen, beslag zouden kunnen leggen op de verzekeringssom.

— Staat de wet dat toe?

— Dat staat de wet toe! En het is ook zeer billijk. Daarom waarschijnlijk heeft zij het nagelaten de juwelen te verzekeren.

— Je zegt dat alles nu als iets dat vaststaat, Edward, maar doet het dat inderdaad?

— Bijna! Volkomen zekerheid heb ik nog niet. Maar wat ik ontdekte wijst alles ongetwijfeld in dezelfde richting, bedrog en oplichting!

— Ja, maar zou ze niet naar Afrika gaan, om op leeuwen te jagen?

— O, ze zal zeker wel uit Parijs vertrekken, al is het nu niet direct naar Afrika! Ik denk dat Biaritz, Nice of Lisbon haar voorlopig ver genoeg zijn. En dan zal zij ook wel niet op leeuwen gaan jagen, maar veeleer op een rijke partij!

— En, je zei zoeven, dat die Marais...

— O, die heeft dan natuurlijk al afgedaan!

— Als hij daar maar genoeg mee neemt!

— Dat is zijn zorg, niet de mijne! De mijne is, te zorgen, dat zij niet te ver met de juwelen er vandoor gaat, zodat ik haar gemakkelijk kan achterhalen. Gewetensbezwaren behoeft ik daarbij volstrekt niet te koesteren, als ik mij soms aan zulk een zwakheid zou moeten

schuldig maken. Ons markiezinnetje zal wel weer op een andere wijze door het leven rollen, want zij is mooi en zij heeft geen geweten, hetgeen voor een vrouw ruimschoots voldoende is, een rol in dit leven te spelen! Heb je geen honger?

— Hoort die vraag bij het onderwerp? vroeg Brand met een lach.

— Zijdelings, want dadelijk na het diner gaan we er op uit.

— Waarheen?

— Naar een Academie de Billard, waar zeer waarschijnlijk onze jeugdige schelm met zijn schijnheilige facie vanavond zal komen, als mijn inlichtingen juist zijn.

In dit opzicht althans bleken de inlichtingen van Raffles wel degelijk juist te zijn, want om halftien die zelfde avond, toen Raffles en Brand in een nieuwe vermomming de kleine, rokerige zaal binnentraden van een bekende billardacademie, een euphemistische uitdrukking voor « gokclub door middel van het billard », toen zagen zij op de 2e rij van 't amphitheater, een keurig gekleed jongmens zitten, met een gelaat dat Raphael gaarne zou hebben geschilderd, dat in alle zielsrust een dure sigaret rookte en dat luisterde naar de naam van Jules Marais.

HOOFDSTUK III.

JUWELEN EN JALOEZIE

De dag daarop viel de slag. Het faillissement was uitgesproken, de markiezin moest het huis verlaten, dat jarenlang in het bezit van de Carmagnacs was geweest en dat zwaar verhypothekerd was en haar intrek nemen in een hotel, want de deuren van het prachtige woonhuis werden allen verzegeld. De meubelen zouden ten verkoop worden geveild en reeds nu kon wel worden vastgesteld, dat de opbrengst zeker niet toereikend zou zijn om alle schulden te voldoen.

De talrijke schuldeisers zouden tevreden mogen zijn, als hun vorderingen voor veertig procent werden voldaan.

Letterlijk alles zou worden verkocht. De meubelen en het prachtige, oude zilverwerk, de automobielen en de landerijen, het kasteel aan de kust van Bretagne, het fraaie jacht, dat in de haven lag van een der eerste jachtclubs.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Markiezin de Carmagnac geen centime in handen zou krijgen van hetgeen de veiling bij executie zou opbrengen.

Het paste dus volkomen in de redenering van Raffles, dat de kostbare stenen juist bijtijds door haar in veiligheid werden gebracht. Ergens in het buitenland zouden zij zeker een bedrag op-

brengen, groot genoeg om er op niet al te grote voet van te kunnen leven. Het was maar de vraag, of het verwende luxe-vrouwetje zich tevreden zou kunnen stellen met zulk een leven! Zij, die in weelde gebaad had, die door een schatrijke echtgenoot was verwend, tot het ogenblik van de scheiding toe.

Blanche was nog in Parijs en keek bij dat alles toe met de onverschilligheid van een schouwburgbezoeker, die zich niet al te veel aantrekt van de tranen en de glimlachjes daar voor hem op de planken, maar die in de vestiaire, de tegenslagen van de heldin en de smart van het vernederde meisje al weer vergeten is.

Men zag haar in de dancings, in de dure lunchrooms en op het promenoir van de Folies Bergère, alsof er in het geheel niets gebeurd was en zij lachte en flirtte, alsof niet binnen een week de executoriale verkoop zou plaats hebben van alles, wat haar bij het uiteengaan der twee echtgenoten was gelaten door een man, die niet alleen rijk was maar ook grootmoedig!

Brand, zowel als Raffles, volgden het verloop van de zaak met bijzondere aandacht, zoals zij ook de vrouw zelf volgden, zonder dat deze er het flauwste vermoeden van had.

Tot het eerste waren zij des te beter in staat, daar de Parijse bladen Londen-
se allures schenen te hebben aangeno-
men en haar verleden uitplozen en
scherp belichtten, alsof zij een filmster
was of een beroemde actrice.

Op die wijze werd dan ook een klein raadsel opgelost, dat Raffles een ogenblik had doen wankelen in zijn overtuiging, wat betreft het misdadig opzet van de mooie Blanche en haar vriend, de juweliërsbediende.

Het bleek namelijk, dat Markies de Carmagnac destijds aan het wuffe vrouwetje een zeer grote som ineens had uitbetaald en daardoor de verplichting

had ontlopen, haar ieder jaar een vast bedrag te betalen.

Bovendien had hij haar een landhuis geschonken met een flink stuk grond. Dat alles was eenvoudig tot de laatste centime opgesoupeerd en zo werd die gevaarlijke manipulatie met de juwelen ook veel begrijpelijker. Het was, als het ware, het laatste plechtanker geweest, de kurk, waarop haar bestaan moest drijven, wilde zij niet spoedig vervallen tot het pell van een gewone avonturierster.

Doordat er steeds een van de drie mannen hetzij Blanche, hetzij de jonge Marais op de hielen volgde, bleef geen van hun handelingen voor hen verborgen.

Ook ontdekte Raffles, dat de bediende zijn ontslag reeds had genomen, tot grote verwondering, niet alleen van zijn patroon, die met recht verbaasd kon zijn over zulk een handelwijze in zulk een tijd, maar ook van Brand, die, toen hij het hoorde, tot Raffles opmerkte:

— Dat jongemens laat niets na, om zich verdacht te maken!

— Iedere misdadiger van zijn slag begint fouten, Charles! Geloof echter niet, dat de politie daardoor in een andere richting zal gaan zoeken; zij volgt nog altijd het verkeerde spoor, of liever, zij heeft nog niet het minste aanknopingspunt en tast in het duister rond. Misschien omdat zij mijn achterdocht mist.

— En wie zou dan volgens jou de juwelen hebben?

— Dat is heel moeilijk uit te maken! Als de knaap geen domkop is, dan moest hij zo verstandig zijn geweest, ze onder zijn berusting te houden, omdat zij een zeer scherp wapen zijn in zijn hand! Want op die wijze dwingt hij haar hem trouw te blijven! Ik erken, dat dit middel niet erg fijn en delicaat is, maar mannen van zijn slag passen het herhaaldelijk met succes toe.

— Daarbij zou je dan moeten aannemen, dat hij haar liefheeft!

— Maar dat doet hij ook stellig, Charles! Daaraan kan niet de minste twijfel bestaan. Zou iemand in zijn positie zich aan zulk een groot gevaar blootstellen en het pad der misdaad gaan bewandelen, als het niet is terwille van een vrouw.

— En zij?

— O, zij zal hem loslaten, zodra zij iets beters en voordeligers kan krijgen! zei Raffles scherp.

— Als de jongen haar goed kent, zal hij zeker de juwelen hebben gehouden! meende Brand.

— Het zal spoedig genoeg blijken, mijn waarde. Ik ben daar nog niet zo zeker van. Als zij veel invloed op hem heeft, en dat moet zij wel hebben, anders had zij hem niet tot deze gevaarlijke manipulatie verleid, die misschien geen echte diefstal is, maar er toch in wezen niet veel van verschilt, dan zal zij de juwelen wel al hebben teruggevraagd. Binnenkort zullen wij het weten, denk ik! En dat is des te noodzakelijker, omdat ik gaarne de juwelen noch aan de een, noch aan de ander liet.

Het zag er uit, alsof de naaste toekomst Raffles reeds in het gelijk zou stellen.

Want diezelfde dag kwam Brand, die « wachtdienst » had, haastig de kamer van het hotel binnenstappen, waar Raffles kalm een krant zat te lezen en zei opgewonden:

— Zij vertrekken!

— Ik verwachtte het! zei Raffles rustig, zijn krant opvouwend.

— Naar de Azuurkust, en zeer waarschijnlijk naar Monte Carlo.

— Met welke gelegenheid?

— Met de trein, die om 19,50 van het Gare de Lyon vertrekt.

— Dat is, naar ik meen, de beroemde Train Bleu, als het niet de Flèche d'Or is! Nu, dat begint dus goed. Hoe ben je het te weten gekomen?

— Zij stapte een reisbureau binnen en kocht twee biljetten eerste klas! Ik ging

mee naar binnen, stond geen meter verder, vroeg zogenaamd een paar inlichtingen aan een andere beambte, waarvan ik zelfs het eerste woord niet verstaan heb, want ik luisterde aandachtig naar wat naast mij verhandeld werd.

— Zij nam dus de plaatsen? Dat zou er op kunnen wijzen, dat zij de juwelen heeft! meende Raffles nadenkend. Wij moeten ons dus reisvaardig maken.

— Je blijft dus bij je plan?

— Een eenmaal opgevat plan laat ik niet zo spoedig weer varen, Charles! Bedenk dat deze reis onze taak gemakkelijkt en minder gevaarlijk maakt. De bezitter van juwelen die zich verplaatst, is kwetsbaarder dan hij of zij, die de kostbaarheden in de kluis van de juwelier opbergt. Waarschuw Henderson maar.

— Wat doen wij met de auto?

Raffles dacht even na, en besliste toen:

— Die wagen is te gevaarlijk daarginds, en zou ons ontijdig kunnen verdragen. Henderson kan er mee tot Lyon rijden, en hem daar ergens in een garage neerzetten. Als hij nu weggaat, kan hij daar nog gemakkelijk voor de aankomst van de trein zijn en die dan verder gebruiken. Maar waarom zou ik de brave jongen 's nachts over Frankrijks wegen laten rijden? Ik zal hem zeggen, dat hij morgen kan vertrekken. Hij kan dan rijden tot Marseille en daar in het hotel de la Gare wachten, tot ik hem getelegrafeerd heb. Indien ik hem nodig heb, kan hij dan binnen zes uren bij ons zijn. En de auto is dan ook in de buurt, indien wij de wagen zouden willen gebruiken. Vlug, er is nog vrij veel te doen.

Wat er te doen viel, geschiedde met die orde en regelmaat, zonder overhaasting, maar ook zonder iets te vergeten welke alle ondernemingen van Raffles kenmerkten.

Het valies met de dubbele bodem werd zorgvuldig verpakt, nog zorgvuldi-

ger gesloten en door Henderson, die reeds op de hoogte was gebracht, naar het Gare de Lyon gereden.

In de geheime bergplaats van dat vales bevond zich alles, wat Raffles nodig zou kunnen hebben voor zijn gewaagd avontuur, vermommingen en fijne, door hem zelf uitgevonden instrumenten.

Brand betaalde als een goed secretaris de hotelrekening, en om kwart voor twaalf konden de twee mannen zich op het perron ervan overtuigen, dat het mooie markiezinnetje bij haar plan gebleven was, want daar wandelde zij, weliswaar geheel alleen, maar op de drempel van de deur naar het restaurant der 1ste klasse, stond mijnheer Jules Marais, plekfijn gekleed en in zalig welbehagen een dure sigaret rokend.

— Zij zijn tenminste zo snugger, elkander niet te willen kennen! zei Brand zacht tot Raffles. Er is één ding, dat mij verwondert, en dat is, dat de politie dat jongmens maar kalmpjes laat vertrekken.

— Wat is daar voor verwonderlijks aan? De zaak is nu vijf dagen oud, Marais heeft zijn verklaringen reeds zes- of zevenmaal herhaald, wat kan men meer van hem verlangen?

— Maar als de politie tenslotte iemand in handen krijgt, die zij meent te moeten verdenken, dan moet Marais toch weer als getuige gehoord worden?

— Welnu? Dan zal hij er eenvoudig niet zijn! De politie kan niemand dwingen om zulk een reden maar altijd in Parijs te blijven. Neen, de knaap voelt zich volmaakt veilig, en hij heeft gelijk, tenminste wat zijn positie tegenover de politie aangaat! Heb je gemerkt dat hij jaloers is?

— Is hij dat? vroeg Brand verbaasd.

— Niet weinig! Ons markiezinnetje is al tweemaal aangesproken door ondernemende heren en tweemaal heeft hij woedend zijn sigaret neergesmeten, en zichzelf dus genoodzaakt een verse op te steken. En daaruit, Charles, daaruit zou

men weer bijna afleiden, dat niet zij de juwelen heeft, maar hij!

— Doet het er veel toe, wie ze heeft, vroeg Brand met een glimlach.

— Dat hangt geheel van de omstandigheden af. Over het algemeen is een vrouw gemakkelijker te ontdoen van haar juwelen dan een man, ofschoon dit op het eerste gezicht onaanneemlijk schijnt. Maar het wordt tijd om in te stappen. Over vijf minuten vertrekt de trein. Hebben wij plaatsen dicht bij de hunne?

— In de aangrenzende coupé, maar de trein is vrij druk bezet.

— Wij hebben de tijd, zei Raffles schouderophalend. Het kan evengoed daarginds gebeuren, als in de trein, en waarschijnlijk zelfs met meer kans van slagen!

Alle reizigers namen op het waarschuwend gefluit van de locomotief snel hun plaatsen in.

Te oordelen naar de bezetting van deze dure trein, zou men waarlijk geloven, dat er een einde was gekomen aan de malaise! Tal van goed geklede lieden namen plaats in deze beroemde trein, die alleen maar 1ste en 2de klasse heeft.

Onder de stationskap was het reeds zo donker, dat men de lichten had moeten ontsteken.

Maar niet zodra waren de donkerblauw geschilderde wagons met hun nikkel letters en raamlijsten onder de kap uit, of het stervend daglicht veroorloofde hen hun medereizigers nog even goed op te nemen.

Raffles en Brand hadden als enige reismetgezel een bejaarde dame, in gezelschap van een nog zeer jonge man, in de uniform van adelborst 1ste klasse.

In de brede wandelgang bevonden zich enkele reizigers, die hun plaatsen nog niet hadden opgezocht, en in de aangrenzende coupé zaten Blanche en Jules Marais, heel vertrouwelijk naast elkander, zo vertrouwelijk als het ging, in gezelschap van een slecht gehumeur-

de Amerikaan, die voortdurend in zichzelf pruttelde, omdat hij niet mocht roken, een man, die er uit zag als een kamerlid, en een dame, die voortdurend in een romannetje met gelen omslag las en op kauwgom zoog.

Overigens, zeker de helft van de reizigers waren Amerikanen, die merendeels voor hun genoegen het Zuiden van Frankrijk opzochten.

Het werd snel donker, de trein raasde de kleinere stations voorbij, om slechts aan de grote te stoppen. Even voor Dijon kwam de conducteur de slaapplaatsen in orde maken. Raffles en Brand rookten een sigaret in de daartoe aangewezen wagon en Raffles fluisterde op gedempte toon, onderwijl opstaande:

— Je ziet wel, dat het hier in de trein uiterst moeilijk zal gaan!

— Vooral, omdat wij nog altijd niet weten wie «ze» heeft! Hij heeft een valies, dat hij voortdurend in het oog houdt, zij heeft een handtas, die haar nooit verlaat. Wacht eens even, zouden zij ze misschien verdeeld hebben?

— Daar zeg je zo iets! zei Raffles zacht, en even glimlachend. En toch, al zou dat voor de hand liggen, toch geloof ik niet, dat zij dat gedaan hebben!

— Maar ik geloof, dat zij geen aangenaam leven zal leiden aan de zijde van onze Marais! Die jongen is werkelijk te jaloers voor een hedendaagse man! Hij zal dat moeten veranderen of het zal haar ongeduldig maken en zij zal hem de rug toekeren!

— Mits zij de juwelen heeft! hernam Brand voor de zoveelste maal.

— Dat is nog niet eens zeker! Denk eens aan, zij gaan naar Monte Carlo. Bedenk de mogelijkheden eens! Zij kan spelen en winnen, zij kan een zeer rijke man ontmoeten, die behagen in haar schept, dat is al voldoende om de gehele toestand te wijzigen. En laten wij nu maar gaan slapen, het is bijna elf uur en er valt hier weinig vermaak te genieten! Als wij ontwaken, zullen wij

niet heel ver meer van Marseille verwijderd zijn, denk ik!

En Raffles had gelijk. Na een zeer rustige slaap, in de voortreffelijke bedden van hun slaapcompartiment, werden zij pas om zeven uur wakker, wisten zich in de marmeren bekkens, schoeren zich, borstelden hun klederen wat af en toen zij hun chocolade en biscuits gebruikt hadden, reed de trein ook zacht en bijna geruisloos onder de overkapping van het drukke, roezige hoofdstation van de Franse havenstad.

Zij hadden hier tien minuten opont-houd en stegen uit om hun ledematen wat beweging te verschaffen.

Aan de kiosk voorzagen zij zich van de ochtendbladen.

Een paar malen passeerden zij Jules Marais en Blanche de Carmagnac, hij met zijn valies en zij met haar tas.

De frisse lucht was een ware verrukking na de lange reis en bijna alle reizigers wandelden over het perron en haalden met diepe teugen de heerlijke lentelucht in hun longen.

— Zitten ze in de tas of zitten ze in het valies? vroeg Brand zich af, zo vaak het paar voorbij ging, vrolijk babbelend en blijkbaar in een voortreffelijke stemming.

Hij kreeg geen gelegenheid meer om die vraag op te lossen, want de reis werd voortgezet, en om half twaalf bereikte de trein Nice. Hier stapten verscheidene passagiers uit, om met de elektrische tram of met de bus verder te gaan naar Monte Carlo.

Raffles en Brand hadden zorg gedragen, hun tweetal niet uit het oog te verliezen.

En zo bemerkten zij hoe de handbaggage en een regu werden ter hand gesteld aan een hotelkruier, met uitzondering van de tas en het lederen handvalies.

Blanche en Jules Marais waren dus voornemens te Nice hun verblijf te kiezen.

— Zij heeft gelijk, Nice is een prettige woonstad en als zij wil spelen, dan brengt een rit van een half uurtje met bus of elektrische tram haar naar de stad van Monsieur le Blanc, de koning van de roulette.

Brand had een blik geworpen op de pet van de kruler en kwam rapporteren:

— Hotel des Anglais!

— Ik ken het, Charles! Een eerste-rangs hotel! Nu, er kan niets tegen zijn, dat ook wij daar onze intrek nemen.

— Ik vrees, dat het zelfs wel noodzakelijk zal zijn, met het oog op je plannen, zei Brand droogjes.

— Hallo vriend, is er nog plaats in de bus naar het hotel?

— Niets daarvan Charles, fluisterde Raffles haastig. Van nu af behoeven wij ons niet meer aan die twee te vertonen dan strikt noodzakelijk is; zij hebben al in de hotelbus plaatsgenomen, en denk ook aan ons eigen kostbaar valies! Denk er om, dat het een geheim bevat, dat ik niet gaarne wereldkundig maakt zag!

Het hotel bleek goed bezet te zijn, maar Raffles en Brand kregen nog een paar fraaie kamers, zelfs met uitzicht op de prachtige baai.

De middag ging heen met een wandeling in de omgeving en een kleine oriënteringstocht door het hotel, iets wat Raffles nooit naliet, als hij zekere plannen koesterde. Hij wilde alle liften kennen, hij onderzocht de ramen, waar hij er maar een ontdekte. Hij deed onderzoek naar de brandtrappen, nooddeuren, zoldervensters, ja zelfs naar de sterkte van goten en regenpijpen en het was hem lang niet onverschillig, of het balkon van zijn eigen kamer, dunne ijzeren spijlen had, dan wel een stevige, granieten balustrade.

Raffles ontdekte nog meer! Mijnheer Jules de Marais en Markiezin de Carmagnac hadden het nodig geoordeeld hun namen te veranderen.

In het vreemdelingenregister stonden zij eenvoudig vermeld als « Monsieur Jacques Legrand » en zijn secretaresse « Mademoiselle Germaine Duclos ».

— Maar, lieve hemel, ze kan toch niet in Monte Carlo gaan spelen als een juffrouw Duclos, zei Brand ontdaan, toen hij het hoorde.

— Mijn waarde Charles, de speler in Monte Carlo is naamloos. De croupier vraagt nooit naar uw naam, die hem geen belang inboezemt en als hij iets vraagt, is het hoogstens naar de echtheid van je bankpapier. Dat vrouwtje schijnt goede plannen te hebben!

Het diner in het grote hotel was uitstekend, de avond brak aan, de gasten wandelden in het grote park, zich uitstrekkend van het hotel tot aan de voet van de eerste heuvelen, waarover de Grande Corniche loopt, daarna werd er gedanst bij de tonen van een voortreffelijke, Argentijnse kapel, en precies om tien uur in de avond zei Raffles zachtjes tot Brand, die een sigaret stond te roken in de Bar:

— Je hoeft niet meer te twifelen, wie « ze » heeft, mijn waarde! Ons markiezinnetje heeft ze niet alleen, maar ze draagt ze op dit ogenblik ook.

Met een lichte kreet van verbazing keek Brand door de geopende deur in de rosverlichte danszaal en staarde vol verwondering naar Blanche de Carmagnac, die daar in een avondtoilet, juist voorbijzweefde, de hals fonkelend van diamanten, in de armen van een rijzig, zeer zwart en zeer knap heer, terwijl op enige afstand mijnheer Jules Marais met een cocktail in de hand, duister stond toe te zien, in een humeur, dat verre van rooskleurig scheen te zijn!

HOOFDSTUK IV

COMPLICATIES

— Maar ze moet niet goed wijs zijn, fluisterde Brand verschrikt. Zij draagt hier haar diamanten, waarnaar de politie in Parijs met felle ijver zoekt, en dat, terwijl haar portret in de meeste Parijse bladen heeft gestaan.

— Twee dingen zie je in je verbazing over het hoofd, Charles! Ten eerste heeft ze haar naam veranderd en ten tweede is zij een vrouw; ik zou gaarne het buitensporige lid van de schone sexe willen zien, dat schitterende juwelen in haar handtas heeft, en ze kalmpjes daar laat liggen, met de wetenschap, dat zij tien minuten later zal rondzweven aan de arm van een bij uitstek aantrekkelijk man! Want knap is hij, deze... deze, waar zie je hem eigenlijk voor aan, Charles?

— Een rijk geworden veehouder uit de pampas!

— Daartoe is hij te jong!

— Een rijke Argentijn, die in Parijs studeert!

— Daartoe is hij te oud!

— Dan toch in ieder geval een Zuid-Amerikaan, die door de wereld gaat, niets anders doende dan lange, dunne sigaren rokend, flirtend, spelend, een auto besturend, of lui liggend op het dek van zijn zellboot!

— Dat klinkt al waarschijnlijker! Maar wat of wie hij ook mag zijn, onze arme Jules lijdt er vreselijk onder.

— Ja, de arme kerel ziet er uit als een vuurspuwende berg, die op het punt staat een stroom lava los te laten! Hij drinkt zijn cocktail, alsof het water ware!

Op dit ogenblik eindigde de dans, de muziek zweeg even, de knappe heer maakte op ouderwetse wijze een elegante buiging voor zijn danseres, die zeer verwonderd, maar ook wel verheugd scheen over deze uit de mode geraakte hoffelijkheid en toen kwam zij haastig toelopen op Jules Marais, die daareven zijn cocktail met een driftige beweging in een enkele teug naar binnen had gegoten.

Raffles en Brand zagen duidelijk hoe die twee een kort ogenblik op gedempte toon met elkander spraken en dat het onderwerp zeker nogal netelig was, want het markiezinnetje haalde een paar malen met een boze ruk de schouders op, scheen iets te willen uitleggen en stampte zelfs eenmaal ongeduldig met het hoge hakje van haar goudlederen schoentje op de vloer.

Jules, op zijn beurt, gesticuleerde driftig en balde nu eens de rechterdan weer de linkervuist, zodat hij wel genoodzaakt was, het ledige glas nu eens in de rechterdan weer in de linkerhand te nemen, zodat Brand met zijn Engels flegme, moeite had om over

deze zuidelijke uitbundigheid niet luid te lachen.

Misschien ware het reeds toen op een formele ruzie uitgelopen, wanneer Blanche niet tot de ontdekking was gekomen, dat men op haar en haar partner begon te letten.

Zij vatte Jules Marais onder de arm, keek hem aan met een betoverend glimlachje en de jongen was op slag onderworpen, pruttelde nog maar wat na en zette dadelijk zijn glas op het eerste het beste tafeltje, waarna de deur uitkwam op een korte gang en verder op een afzonderlijke, kleine vestibule.

Van het gehele toneeltje was niets verloren gegaan voor Raffles en Brand, ofschoon zij er wel zorg voor hadden gedragen, dat zij op de achtergrond bleven en niet in het oog liepen.

Toen zij de schimmen van de beide gelieven voorbij het met neteldoeks gordijn afgesloten venster van de bar zagen gaan, innig gearmd, zei Brand op zachte toon tot Raffles:

— Maar, die kleine schavuit is werkelijk jaloers!

— Dat schijnt zo, zei Raffles met afwezige blik rondziende, en toen weer de blik richtend naar de danszaal, waar de knappe heer alweer rondstapte met een andere dame, die er ook zeer aantrekkelijk uitzag.

— En daar danst het voorwerp van de toorn van onze jonge vriend, die trouwens volkomen ongemotiveerd is! vervolgte hij toen. Intussen zullen wij rekening moeten houden met het feit, dat Jules Marais van een naijverige inborst is!

— Waarom?

— Omdat ik bij mijn berekeningen desnoods heel wat menselijke tekortkomingen en zwakheden kan uitschakelen, maar geen jaloezie! Het is de gevaarlijkste fout, die mijn beste plannen, hoe nauwkeurig ook bedacht en uitgewerkt, in de war kan sturen. Zij brengt er het element der ongewenste verras-

singen in, zie je! Een jaloers mens is in staat tot dingen, die geen redelijk schepsel ooit had kunnen voorzien, en doet dingen, die normaal achterwege hadden moeten blijven.

— En al onze moeite zou vruchteloos zijn geweest! stemde Brand toe. Laten wij dus hopen, dat het Jules Marais gelukt zijn dame voor zich te behouden, althans tot de slag geslagen is. Wat hij daarna doet, moet hij zelf maar weten.

— Wat zou hij doen? Ik denk, dat er onmiddellijk een einde zou komen aan de idylle. Eén ding staat nu vast, Charles, en dat is, dat zij het beheer over de ontvreemde juwelen heeft aanvaard!

— Tenzij Blanche de Carmagnac de sieraden iedere avond, na gebruik, aan haar lieve vriend ter hand stelt, opperde Brand.

— Je hebt gelijk, ook die mogelijkheid is niet buitengesloten. Wij zullen dat spoedig genoeg ontdekken! En daar er voor het ogenblik weinig anders te doen valt dan te gaan slapen, stel ik je voor, onze kamers op te zoeken.

De twee vrienden verlieten de bar, om buiten nog een paar trekjes aan hun sigaret te doen en liepen een korte poos te wandelen.

Een tijdlang tuurden de beide mannen zwiingend naar de kalme zee, toen Raffles zeer zacht begon:

— Wij zullen zeer snel moeten handelen, Charles. Het kan niet anders of de zonderlinge wijze, waarop die vrouw hier optreedt, moet spoedig de aandacht trekken. Het is ondenkbaar, dat het langer dan enige dagen voor de politie verborgen kan blijven, dat de verduisterde diamanten van Markiezin de Carmagnac zich hier in deze stad bevinden, en om de hals van hun eigenares.

— Maar ook dat zonderlinge, overhaaste vertrek van Jules Marais moet toch de achterdocht van de politie hebben gewekt! merkte Brand op.

— Als ik de bladen mag geloven, Charles, heeft dit slimme jongemens de voorzorg genomen, het te doen voor-

komen, alsof de aanslag zijn zenuwen zodanig geschokt heeft, dat een langdurig verblijf in een rustig dorpje ergens in de provincie, volstrekt noodzakelijk voor hem was! Natuurlijk zou de politie hem aanstonds moeten kunnen roepen, als zij iets ontdekte, maar hij weet immers beter dan wie ook, dat er niets te ontdekken valt! Of liever, hij weet drommels goed, dat, als de waarheid ontdekt wordt, voor hem toch immers ook alles is afgelopen. Intussen, ik moet erkennen, dat die twee zeer onvoorzichtig hebben gehandeld.

De beide mannen keerden zwijgend terug naar het helverlichte hotel, vol leven, vol vrolijkheid en muziek en begaven zich naar hunne vertrekken.

Maar op de drempel van zijn eigen kamer staande, vroeg Brand nog zacht:

— Wie die juwelen 's nachts dan ook heeft, geloof je niet, dat ze dan aan de safe van de directeur worden toevertrouwd?

— Dat zou al heel dom zijn, Charles! zei Raffles hoofdschuddend. De directeur leest toch kranten en kon wel eens lust gevoelen, die prachtige diamanten van meer nabij te bestuderen. Neen, ik denk niet, dat die twee ze uit hun handen zullen laten gaan. Nu, wel te rusten en morgen vroeg op, want het zal er gaan spannen!

De zon verrees schitterend en veelbelovend uit haar rose sponde in het Oosten.

Raffles en Brand waren omstreeks half acht opgestaan en namen reeds voor het ontbijt hun bad in de zee, die nog koel was van de nacht.

Zij keerden terug, ontbeten en namen plaats op het terras voor het hotel, vanwaar men een prachtig gezicht had over de gehele baai.

Dicht naast hun tafeltje zaten twee heren, donker gekleed en die op gedempte toon met elkander spraken.

En het was nog geen half elf in de morgen, of daar kwam Markiezin de Carmagnac aanrijden, op een fraaie

schimmel gezeten, en in gezelschap van de knappe heer van de vorige avond!

Hij bestuurde met lichte hand zijn mooie vos en het rijcostuum met het Schillerhemd en de losladderende das, stond hem uitstekend.

De heren naast hun tafeltje gezeten hadden zeker een opmerking gemaakt, want een kellner, die hen bediende, keek even over de balustrade in de richting van de beide ruiters en zei toen:

— Dat is Vicomte de Sartres. Hij loeert al een dag of vier in ons hotel. Een alleraardigst en goedhartig man, en zeer gezien bij de dames! En een goed speler ook, die weet te verliezen! Men zegt, dat hij geen dag overslaat aan de speeltafel in Monte!

Vanwaar zij zaten, konden Raffles en Brand het markiezinnetje nog enige tijd met de blik volgen.

Het was duidelijk, dat zij zich uitnemend amuseerde, herhaaldelijk hief zij het mooie, lachende gezichtje naar haar cavalier op, en wierp dan ineens het hoofd achterover, om luidkeels te lachen zodat de lijnen van haar hals zich op 't voordeligst vertoonden, al was die hals thans ook niet versierd met snoeren diamanten of parelen!

En toen fluisterde Brand, die zo zat, dat hij ook de deur van het hotel nog juist kon zien:

— Jules Marais staat op de deurdrempel! De arme kerel ziet eenvoudig groen! Maar is die vrouw dan krankzinnig?

— Hoe zo? vroeg Raffles bedaard. Een Vicomte met geld is in ieder geval voor haar heel wat meer waard, dan een klein juweliersklerkje, dat volstrekt niets heeft.

— Maar ze had hem lief!

— Hoe kun je dat met zoveel zekerheid zeggen, Charles. Ze deed alleen maar alsof ze hem lief had, en dat is heel iets anders!

— Kort en goed, hun lot is aan elkander verbonden! Als zij hem al te zeer prikkelt, als hij woedend wordt,

kan hij de gehele zaak aan het licht brengen en dan is zij verloren!

— Ook dat niet, Charles! Hij zou dan de hoofdschuldige blijven, want hij pleegde feitelijk de verduistering. Het is duidelijk, dat zij verliefd is op die knappe edelman en dan vallen alle anderen overwegingen in het niet.

Brand keek Raffles eens aandachtig aan.

Het kwam hem voor, dat er in zijn stem en in de glans van zijn ogen iets was, dat streed met de woorden zelve.

De stem klonk ironisch, de ogen fonkelden van ondeugende spotlust.

Hij wilde een opmerking maken, maar juist vroeg een van de donkergeklede heren aan de kelner:

— En die dame naast hem, zijn vrouw?

— Welneen! antwoordde de kelner lachend. Vicomte Matthieu de Sartres is niet getrouwd. Die dame is onze gaste, Madame Duclos, de secretaresse van Jacques Legrand.

— Hebben zij hun namen in het vreemdelingenboek gezet?

— Het zal wel, dat is mijn afdeling niet!

De twee donker geklede heren stonden bijna op hetzelfde oogenblik op en verwijderden zich langzaam door een der terrásdeuren, die op de grote, bovenste eetzaal van het hotel uitkwamen.

En intussen speelden zich daar beneden een heel klein, intiem dramaatje af, waarbij echter maar heel weinig woorden werden gebruikt.

In hoofdzaak ging het met blikken, maar die waren dan ook zo spits en snijdend als scherpgeslagen dolken!

De arme Jules, in zijn rol van de rijke fabrikant Legrand, deed een stap naar voren en vroeg met een stem, die schor was van woede en een mond, die zich tot 'n smalende glimlach poogde te plooiën:

— Hebt u een prettige wandelrit gemaakt, mademoiselle?

— Verrukkelijk! Verrukkelijk! Monsieur Legrand, antwoordde Mademoiselle

met een stem, die maar heel eventjes beefde en ogen die schitterden. Wat is het toch jammer, dat u niet kunt paardrijden!

— Ongetwijfeld! Maar wat men nog niet kan, dat kan men leren, ofschoon sommige mensen bijzonder hardlerend schijnen te zijn, zei Mijnheer Legrand weer. Ik zal het wel nooit zo goed kunnen leren als... mijnheer... mijnheer... Pardon, ik geloof niet, dat ik het genoeg heb...

De burggraaf op zijn paard, boog het bovenlijf en zei, een beetje uit de hoogte:

— Mathieu de Sartres!

— Jacques le Grand!

— Aangenaam, mijnheer le Grand!

— Bijzonder aangenaam, mijnheer de Sartres!

— Ik ontmoette mejuffrouw Duclos bij toeval in de manege, waar mijn paard gestald is, en ik heb de vrijheid genomen mij als haar begeleider voor te stellen! De omstreken zijn hier prachtig. Kent u ze, monsieur le Grand?

— Ik ken ze niet, monsieur de Sartres, maar ik hoop ze te leren kennen, en dat zeer spoedig. Ik hoop met mijn auto tochtjes te maken, ziet u?

— O, maar dan moeten wij de Vicomte inviteren! riep het heldere stemmetje van de marklezin, en nu klonk het als zilveren belletjes, maar toch nog een beetje onzeker, een beetje ijl. De Vicomte is hier in de buurt bekend en kan ons de mooiste plekjes wijzen.

Bij het horen van de titel was Jules Marais, als het ware ineens gekrompen.

Hij beet zich op de lippen, wierp zijn vriendin een boosaardige blik toe en zei toen met zijn beste bediendenbuiging:

— Niets zal ons aangeneramer zijn, Vicomte! Tenminste wanneer u het gezelschap van een simpele industrieel, voor lief wilt nemen.

— De industrielen hebben ons land groot gemaakt, monsieur Legrand!

— Charmant van u om dat te zeggen, Vicomte.

— Tot ziens, monsieur Legrand!

— Tot ziens Vicomte!

Twee buigingen, een vanuit de hoogte en zeer licht, en een van de begane grond, diep, spottend en met een goed verborgen uitdrukking.

De paardenhoeven klonken alweer op het ruiterpad en de beide ruiters sloegen de weg in naar de manege, waar men ook paarden kon huren.

En Jules Marais, alleen achtergebleven, maakte een onbestuurd, niet te weerhouden gebaar van heftige woede, liet een kort lachje horen en ging toen haastig het hotel binnen.

Raffles die, evenals Brand, natuurlijk alles gehoord had, had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde er zijn gouden sigarettenkoker uit, stak met langzame bewegingen zijn eerste sigaret aan en keek Brand met hoogopgetrokken wenkbrauwen en een spottend lachje om de mond aan.

— Wel? vroeg hij toen.

— Tja, dat loopt spaak! antwoordde Brand. Die man is vreselijk jaloers, de vrouw is lichtzinnig en de Vicomte is

niet veel beter.

— Wie kan hem dat euvel duiden? Want, hij kent de waarheid niet en hij beschouwt het marklezzinnetje toch immers als een mejuffrouw Duclos, een simpele typiste, op zijn best een secretaresje van een onbekende fabrikant! Waarom zou hij daar niet wat mee flirten? Dat hoort bij Nice.

— Ik ben benieuwd hoe het afloopt, zei Brand hoofdschuddend.

— Ik geloof, dat ik het ongeveer kan raden, Charles! Maar hoe het dan ook moge aflopen, ik wens de juwelen in mijn bezit te zien. Wij zullen ons echter moeten haasten! Heb je gelet op die twee donkere geklede heren, aan het tafeltje naast het onze?

— Ja, nogal ordinaire types, die in zulk een deftig hotel niet passen.

— Wees maar blij, dat zij je niet kunnen horen, Charles.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat die twee donker geklede heren, twee rechercheurs waren uit Marseille!

HOOFDSTUK V.

MONSIEUR MARAIS OP DWAALWEGEN

Raffles en Brand lunchten in het hotel, maar reeds twee uren later had Brand een telegram in codetaal afgezonden naar Henderson, die natuurlijk Marseille reeds bereikt moest hebben en daar op nadere instructies zou wachten.

Dadelijk na de lunch verscheen een fraaie auto voor de hoofdingang van het hotel, bestuurd door Vicomte Matthieu de Sartres.

Hij droeg nu een witflanelen pak, dat zijn krachtig gebouwde, lenige gestalte goed deed uitkomen.

Blijkbaar had hij tijdens de wandelrit van die ochtend reeds een afspraak gemaakt, want bijna dadelijk verscheen Mademoiselle Duclos maar thans was zij in gezelschap van haar zogenaamde werkgever.

Jules Marais, alias Legrand, zag er eveneens keurig uit, en het was duidelijk, dat hij de grootste zorg aan zijn toilet had besteed, teneinde niet al te zeer af te steken naast de jonge, bevalige edelman.

Mijnheer Legrand scheen overigens in een allerzonnigst humeur te zijn, want er lag een brede glimlach op zijn slim, jong gezicht en hij begroette, zoals Brand, die op de loer stond, niet zonder enige verbazing opmerkte, zijn medeminnaar met een soort van overdreven hoffelijkheid, die zeer afstak bij zijn woede van diezelfde ochtend.

Wellswaar moest hij zich vergenoegen met een plaats op de achterbank, ter-

wijl « Mademoiselle Duclos » naast de elegante bestuurder plaats nam, maar daarin scheen hij zich wonderwel te schikken.

— De kleine Jules schijnt een wijsgeer te zijn! merkte Brand lachend tot Raffles op, terwijl zij beiden de wegrijdende wagen nakeken.

— Ja. En dat kan hem wellicht te pas komen, Charles.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Henderson kan hier pas over een uur zijn. Misschien kunnen wij ons de tijd te nutte maken, om ons een klein onderzoek in te stellen, Charles. Ik zou namelijk graag eens nauwkeurig willen weten, waar overdag haar juwelen geborgen zijn!

— Je zult toch niet overdag willen trachten haar kamer binnen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Denk je dat deze hotelkamerdeuren zulk een geheimzinnige sluiting hebben? Het is waar, dat alle sloten een andere sleutel hebben, maar dat is voor mij nog nooit een bezwaar geweest.

— Maar je kunt verrast worden!

— Niet op dit uur. Het is warm, het is verrukkelijk weer en alle gasten zijn aan het strand!

— De kelners, de kamermeisjes?

— Ik hoop, Charles, dat je het nog niet verieerd hebt goed uit je ogen te kijken! Geef het sein, dat voor andere

oren dan de onze zo onschuldig klinkt, als er onraad is. Ik weet zeker, dat het niet veel langer dan een paar minuten zal duren.

— En, verondersteld, dat je de juwelen inderdaad in haar kamer vindt?

— Wel, dan is immers alles zo goed als het maar wezen kan! Als ze er werkelijk zijn, dan zullen zij er geen vijf minuten meer blijven, dat kan ik je verzekeren.

— Maar moeten wij niet eerst op de komst van Henderson wachten?

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk.

— Nog een enkele opmerking, Edward, heb je er wel aan gedacht dat er op dit ogenblik twee rechercheurs in dit hotel zijn?

— Ik weet het, Charles! Die rechercheurs zijn hier niet voor mij en ook niet voor jou, maar waarschijnlijk voor heel andere lieden! En misschien krijgen zij nog wel werk ook, dat kan niemand zeggen.

Brand wierp nog een laatste blik in het heldere, doorzichtige grijs van Raffles' ogen en toen zweeg hij verder maar. Hij begreep, dat het tijd en moeite verspillen zou zijn, om nu nog te trachten de grote avonturier te doordringen van het grote gevaar dat hij liep.

Op de weg naar de tweede verdieping moest hij echter erkennen, dat het hotel inderdaad uitgestorven leek.

Overall waren de stores neergelaten, evenals de markiezen en de rolgordijnen, om de brandende zon te weren en het was zo stil, dat men zeer duidelijk het gonzend gezoem hoorde van de lift, als deze daalde of opsteeg.

Zij maakten echter geen gebruik van dit vervoermiddel, maar gingen de trap op, en zouden juist een hoek van de hoofdgang omslaan, toen Raffles, die vooraan liep, een snelle beweging maakte, die een waarschuwing moest zijn, en weer terugtrad, maar niet dan nadat hij een blik in de gang had geworpen, in de richting van de lift, die juist stil had

gehouden, want de schrille stem van de liftjongen riep luid:

— Tweede etage, nummers 107 - 205!

Er klonken snelle voetstappen, de liftdeuren gingen dicht, het zoemend geluid ving weer aan en toen werd er niets gehoord dan de stappen van de man of van de vrouw, die zich schenen te verwijderen over de wijnrode loper, die de gangvloer bedekte.

Raffles maakte haastig gebruik van een klein en handig instrument, dat hij enige tijd geleden had bedacht, zonder in het minst aanspraak te willen maken op originaliteit. Want het was niets anders dan een klein, rond spiegeltje, aangebracht in de knop van een dunne rotan wandelstok, een zogenaamd Spaans rietje, en wel zodanig, dat het met de stok zelf een hoek van 45° vormde.

Raffles had die stok zodanig snel op de grond gelegd, dat hij, zelfs diep bukkend, de gehele hoofdgang kon afzien, zonder zelf te worden opgemerkt, terwijl het bijna onmogelijk was dat iemand, die er niet speciaal op lette, op zulk een afstand het dunne, donkerbruin gelakte wandelstokje en het spiegeltje zou kunnen zien.

Een ogenblik later trok Raffles het wandelstokje terug, draaide het spiegeltje naar binnen, zodat de knop er normaal uitzag en fluisterde:

— Marais!

— Marais? herhaalde Brand zeer verbaasd. Maar, wij hebben hem zien uitrijden met zijn vriendin en met de elegante burggraaf? Zij waren van zins in Monte Carlo een paar duizend francs te wagen, als ik het wel heb!

— Nu, hij is teruggekeerd, dat is zeker! Onderweg schijnt hij een voorwendsel te hebben bedacht, tenminste wanneer niet het drietal in zijn geheel is teruggekomen, hetgeen ik niet geloof.

— Is hij zijn kamer binnengegaan?

— Neen, die van Germaine, die aan de zijne grenst.

— Zo maar, met de sleutel?

— Met de sleutel, Charles! Mijn waarde, wij zijn hier in een hotel in Zuid-Frankrijk, en de portier is een groot mensenkenner. Hij zal zeer goed begrijpen, dat die aangrenzende kamer met tussendeur iets te betekenen heeft!

— Wat bedoel je daarmee?

— O, niets bijzonders! Ik wil maar zeggen, dat hij ditmaal evengoed haar kamer kan hebben bedoeld als de zijne! Intussen schijnt ook hij liever niet te worden gezien, want een paar malen keek hij schichtig om, alvorens de sleutel in het slot van zijn kamerdeur te steken.

— Hij zal iets vergeten hebben!

— Wel waarschijnlijk! Trouwens, het is misschien van geen belang. Laten wij maar even wachtten, tot de lucht weer zuiver is!

En zo wachtten zij in het smalle zijgangetje ongeveer vijf minuten, tot het scherpe oor van Raffles het dichtslaan van een deur opving, ver in de hoofdgang. Aanstonds stelde hij het handige instrumentje weer in werking, legde de wandelstok op de vloer en bukte zich zo, dat hij in het kleine spiegeltje de hoofdgang kon afzien.

Marais scheen nogal haast te hebben, want nadat hij op de liftbel gedrukt had, trappelde hij van ongeduld.

Het zoemen begon weer, de deuren van de lift gingen knarsend open, de liftjongen krijste zijn roep, de deuren gingen weer dicht en met haar eigenaardige, gonzende bromtoon zonk de lift naar omlaag.

Op hetzelfde ogenblik trok Raffles het wandelstokje terug en zei zacht tot Brand:

— Steek de hoofdgang over en volg deze zijgang tot aan het openstaande raam daarginds, dat uitzicht geeft op de boulevard. De jalouzie is neergelaten, maar je kunt gemakkelijk door twee van de latten heen zien. Tracht eens te ontdekken of Marais weer vertrekt! Let ook goed op of hij iets bij zich heeft.

Brand was met een paar stappen aan de andere kant van de hoofdgang, liep door het halfduistere zijgangetje op het raam toe, schoof twee van de latten een weinig uit hun schuine stand en stond enige minuten lang aandachtig naar buiten te kijken.

Daarop keerde hij terug en zei op zachte toon:

— Dat is vrij grappig! Marais stond daareven te onderhandelen met een chauffeur, en wie denk je wie het was? Onze Henderson!

Raffles glimlachte voor zich heen en sprak:

— Dan was hij natuurlijk aan het verkeerde adres! Wat deed hij vervolgens?

— Hij heeft een taxi gewenkt of althans een huurauto en is in razende vaart weggereden, de kant uit van Monte Carlo! Naar zijn gezicht te oordelen, moest hij zich in het zonnigste humeur van de wereld bevinden.

— Des te beter voor hem. Het is maar jammer, dat ik spoedig genoeg een paar wolken voor de zon zal schuiven! Kom dan nu maar mee, Charles, want de weg is vrij en wij zullen nu zeker niet gestoord worden.

De twee mannen gingen de hoofdgang in, passeerden een veertigtal deuren en stonden eindelijk stil voor dezelfde deur, waardoor Marais zoeven was binnengegaan.

Dit was niet ver van een tweede dwarsgang en op de hoek daarvan vatte Brand post, zogenaamd verdiept in het rollen van een sigaret, maar scherp naar alle kanten uitkijkend.

Hij zag kleine, fijne instrumentjes snel bewegen in de lenige vingers van Raffles, en er waren nog geen drie minuten verlopen, of een zacht knappend geluid bewees hem, dat het slot was losgesprongen.

Raffles sprak zacht een paar waarschuwendende woorden en trad toen kalm de kamer binnen.

Tot tweemaal toe stond Brand op het punt, het afgesproken sein te laten horen, want eens ging er een kelner door de dwarsgang en de tweede maal een kamermeisje, maar geen van beiden sloegen zij acht op de heer, die daar stond, met zijn hoedrand diep in zijn ogen en liepen haastig verder.

Toch haalde Brand pas weer gerust adem, toen hij de lange, slanke gestalte van Raffles weer zag verschijnen, die de deur behoedzaam en zacht achter zich dichttrok.

Brand zag aanstonds, dat er een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van Raffles lag, ondoorgrondelijk, zelfs een klein weinigje verwonderd.

— Wel? vroeg hij op zachte, gespannen toon, terwijl hij hem een stap tegemoet trad.

— Wel, mijn tocht was vruchteloos! antwoordde Raffles schouderophalend.

Raffles wilde juist verder uitleg geven, toen op enige afstand de liftdeuren openvlogen en de liftjongen volijverig op hem toestormde:

— Mijnheer de Graaf, riep hij uit, parmantig saluerend. Daar is uw chauffeur uit Marseille! Hij heeft naar u gevraagd!

— Ga jij maar naar je lift, jongen, wij volgen je! antwoordde Raffles glimlachend.

En terwijl de jongen weer naar zijn post snelde, die hij eigenlijk in geen geval had mogen verlaten, vroeg Brand zacht en vlug:

— Zeg mij alleen nog maar of je de bewuste zaken in je zak hebt, Edward.

— Ik zei je al, dat de tocht vruchteloos was, Charles! antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen dus nog wat geduld moeten hebben, maar per slot van rekening zullen wij toch het laatst lachen en dus het best.

Buiten, op het zonnige voorplein van het hotel, vonden zij de reusachtige Henderson, die zijn voorhoofd stond te drogen en zijn meester begroette met

die vanzelfsprekende rust en kalmte, die hem maar zelden verlieten.

Hij stond vlak bij de grote, grijze reiswagen, met zijn Engels nummerbord.

— Ben je niet moe, James? vroeg Raffles, glimlachend in het gebruinte gelaat van de reus ziende.

— Volstrekt niet, Mylord, ik had alleen maar dorst en ik ben zo vrij geweest een glas limonade te bestellen. Het is smoorheet op de wegen hier in het Zuiden!

— Dan rust je wat uit! Laat je een kamer geven door de portier, die Engels spreekt en verfris je wat. Is er benzine in de tank? Goed zo, dan rijden mijnheer Brand en ik naar Monte Carlo en nemen daar een kijkje!

Henderson wist niet wat tegenspreken was en verdween in de schemering van de koele vestibule van het hotel.

Raffles en Brand stapten in; de eerste raadpleegde zijn horloge en mompelde:

— Hij kan nog geen vijf minuten weg zijn. Misschien halen wij hem wel in, ofschoon het volstrekt niet nodig is.

— Maar waartoe nog al die moeite, nu het je immers gebleken is, dat de diamanten in de safe van de directie worden bewaard?

Raffles keek Brand van terzijde aan en zei, met diezelfde zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat:

— Zij zijn niet in de safe, Charles! Ware dat wel het geval, dan zouden wij vanavond onze koffers wel weer kunnen pakken. Een hotelsafe is buitengewoon moeilijk te benaderen, zonder een lange, voorafgaande studie en daartoe ontbreekt ons de tijd. Apropos, heb je soms nog gezien of hij iets bij zich had? Ik had je verzocht daar goed op te letten.

— Niets, behalve een wandelstokje.

— En was hij in zijn humeur?

— Zijn gelaat blonk letterlijk van vreugde.

— Laten wij daaruit afleiden, Charles, dat alles volgens hem naar wens

gaat en in de eerste plaats, dat hij zijn jaloezie van zich heeft geworpen. En dat is maar goed ook, want in Monte Carlo houdt men niet van scènes! Onze Marais zal zich dus in bedwang moeten houden, of hij wordt eruit gegooid door een van de potige portiers, waarover de instelling beschikt. Daar is onze man al!

Inderdaad, op verre afstand op de kaarsrechte weg, die pas verderop vrij veel bochten en kronkels zou krijgen, reed een open wagen, en duidelijk was de sierlijke panama te zien, benevens

het grijs geruite pak van mijnheer Jules Marais, de voormalige winkelbediende.

Hij moest wel grote haast hebben, want ofschoon de wagen van Raffles meer dan negentig kilometers per uur liep, haalde hij de huurauto toch maar langzaam in.

Maar er waren nog geen tien meters afstand tussen de twee voertuigen, toen de chauffeur van de huurauto eindelijk voorgoed remde en ten slotte stil hield voor de monumentale ingang van het pompeuze speelpaleis van Monte Carlo.

HOOFDSTUK VI.

DE COCKTAIL

Het was laat in de middag, en ofschoon buiten de zon nog in volle kracht scheen, brandden reeds de elektrische kronen in de wat al te weelderige zaal, waar de voornaamste speeltafel stond, die van het Rouge et Noir, van de befaamde Roulette.

De geweldig grote tafel is nog steeds wat zij al bijna een halve eeuw is, een lang uitgestrekt ovaal met rechte zijden, en in het midden daarvan de ronde draaischijf met de cijfers en het ivoren kogeltje, geflankeerd door de beruchte velden, beschilderd met de nummers van 0 tot 36, en met de even geduchte woorden Rouge et Noir, pair en impair.

Voor dat rad van fortuin zetelt de croupier met zijn houten gezicht en zijn houten harkje, waarmee hij meestal meer naar zich toe pleegt te halen, dan van zich weg te schuiven!

Het was in deze zaal, dat de vijf voornaamste personages uit onze tragï-comedie, elkander weer ontmoetten omtrent het zesde uur van die middag.

Overvol als vroeger was het er niet meer in die zaal, maar toch waren er zeker nog wel vijftig of zestig bezoekers.

Toen Raffles en Brand binnentraden, letterlijk op de hielen van Marais, zaten Blanche en Burggraaf de Sartres naast elkander, recht tegenover de croupier, en speelden naar hartelust.

Blanche had een kleur van opwinding, want er lag een niet onaardig stapeltje rode fiches naast haar trillende rechterhand en zelfs een paar gele.

Matthieu de Sartres deed niet veel anders dan toezien en nu en dan, glimlachend enige aanwijzingen geven.

Van tijd tot tijd slaakte zij een zenuwachtig lachje, als de croupier, met de bewegingen van een opgewonden pop en na zijn eentonige roep: « Rouge perd, Noir gagne! », of omgekeerd, haar zijn fiches toeschoof met zijn geldschoffeltje.

Marais sloeg die twee enige tijd, als het ware van de achtergrond, gade met een uitdrukking op zijn gezicht, die aan

Brand de gefluisterde opmerking ontlokte:

— Ik geloof, dat hij de zaak reeds van een wat menselijker standpunt beschouwt! En toch was hij vanmorgen jaloers als een tijger, hij was groen als gras van woede!

— Laten wij ons wat terzijde houden en toezien hoe zich deze comédie ontwikkelt! Ik geloof je te kunnen voorspellen, dat wij nog voor aardige verrassingen komen te staan. Je hebt natuurlijk de twee chercheurs gezien?

— Neen, nog niet! Maar wie of wat zoeken die mensen dan toch? fluisterde Brand, die zich allesbehalve op zijn gemak scheen te voelen.

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen. Op het ogenblik is het hier niet zo druk, maar anders krioelt het hier van internationaal gespuis van allerlei rang en stand! Ik geloof echter niet, dat zij het voorzien hebben op onze Blanche en haar medeplichtige, anders zouden zij immers al hebben toegeslagen!

Brand vestigde zijn aandacht weer op de spelenden en zag dat Marais achter hen was komen staan, met de handen in de zakken, het hoofd 'n weinig schuin gehouden en zijn fraai getekende wenkbrauwen hoog opgetrokken, met een sigaret, die niet brandde, tussen de lippen, want roken was in dit heiligdom streng verboden.

Nu pas kregen de twee, daar aan de speeltafel, hem in het oog, maar zijn aanwezigheid scheen beiden vrij onverschillig te laten. Zij speelden kalm verder en toen eindelijk Blanche de Carmagnac opstond, was zij omstreeks veertigduizend francs rijker geworden.

Het was het uur van het diner en vrij veel spelers, behalve de hartstochtelijke gewoontegokkers, verlieten de zaal.

Blijkbaar in de allerbeste verstandhouding begaven Blanche en haar beide aanbidders zich naar een restaurant, niet ver van de pier, en Raffles en Brand volgden hen.

Naderhand luisterden zij ongeveer 'n half uur naar de Jazzband, dansten wat en keerden even voor het vallen van de nacht, naar Nice terug, steeds op veilige afstand gevolgd door Raffles en Brand.

De twee auto's kwamen bijna gelijktijdig aan, maar Raffles bleef, steeds op een behoorlijke afstand, vol belangstelling toezien bij de afwikkeling van de kleine comédie die hij, tot grote verbazing van Brand, geheel scheen te hebben voorzien.

In het hotel werd gedanst, en Blanche en Burggraaf de Sartres dansten herhaaldelijk met elkaar, terwijl ook de geheimzinnige glimlachende Jules, enige malen haar partner was.

Het was precies elf uur, toen de charmante Vicomte het tweetal in de bar noodde en hen daar onthaalde op een cocktail, die naar zijn zeggen, van zijn eigen vinding was.

Raffles en Brand keken vanuit hun hoekje scherp toe en zagen hoe Blanche gretig van het krachtige mengsel dronk, terwijl Jules er iets mee deed, wat men niet zo spoedig zou hebben verwacht.

Hij keerde het glas namelijk snel en handig om boven een bak, waarin een grote palm was geplant, menende, dat niemand het zag!

En inderdaad zag ook niemand het, behalve juist de man, die het, van het standpunt van mijnheer Marais bezien, in de allereerste plaats niet had mogen opmerken, gelijk de naaste toekomst spoedig genoeg zou uitwijzen!

Maar Brand keek ook nog naar andere zaken, bijvoorbeeld naar de deur, waar hij zoeven vluchtig die verdachte gestalten had menen waar te nemen, die hem reeds een dag lang niet uit de gedachten wilden, die van de twee donkergeklede mannen met hun rare bolhoedjes, die zo weinig pasten bij dit deftige hotel met zijn merendeels rijke gasten.

Toen hij nauwkeuriger keek, waren ze al weer verdwenen.

Het tweede motief tot verwondering werd geleverd door Jules Marais, die niet langer de woedende Otello speelde, maar opgewekt sprak met een paar heren in smoking, even jong als hij en een paar malen kon men hem zelfs horen schaterlachen.

Wat Blanche betreft was het duidelijk, dat zij geheel en al was ingepalmd door de charme, misschien ook wel door de rijkdommen van Mathieu de Sartres, die eveneens maar al te duidelijk liet blijken, welk een indruk de bevallige Parisienne op hem had gemaakt.

En telkens ging de grote wijzer van de klok boven het glinsterende buffet van de bar verder, en hij wees reeds ver over het nachtelijk uur aan, toen Blanche duidelijke tekenen van vermoeidheid en slaap begon te geven, takenen, die haar zelf schenen te verwonderen. Het was duidelijk, dat zij zich uit alle macht verzette tegen deze voor haar onbekende vermoeidheid en het charmante gezelschap van de Vicomte nog niet wilde prijsgeven.

Marais scheen zich in dezelfde toestand te bevinden en om half een nam het tweetal afscheid van de Sartres, op wiens knap, gebruind gelaat duidelijk teleurstelling te lezen viel.

— Kom Charles, de kleine comédie loopt nu op haar einde, geloof ik! zei Raffles glimlachend, zijn arm onder die van de jonge man stekend en hem zacht meevoerend. Ik meen, dat het tijd wordt ook onze koffers te pakken. Veel valt er niet te doen, naar ik meen!

— Wij vertrekken dus? vroeg Brand met een stralend gezicht.

— Ja.

— Wanneer?

— Dat zullen de omstandigheden moeten uitmaken! Dat heb ik niet in mijn macht, mijn waarde! Maar kom nu mee, want ik zou niet gaarne het slot van de voorstelling willen missen. Wij moeten ons een goed plekje uitkiezen, om vooral niets te verliezen van het schouwspel en ik geloof, in de loop van de dag, reeds

een aardige, kleine loge te hebben gevonden, die aan het doel uitstekend zal beantwoorden!

Om half twee in de nacht kon men wel zeggen, dat het gehele hotel tot rust was gekomen, tenminste wat de meeste logeergasten betreft. In de bar klonk nog gedempt het geluid van violen, saxofoons en fagotten. Maar de bar lag vrij ver weg en geen slaper kon er door worden gestoord. Enige onvermoeide bridgers speelden nog voort, sommigen dansten nog altijd, allen dronken, maar in het hotel was alles stil, donker en rustig.

Op de tweede verdieping, omstreeks kwart voor twee, zou een zeer scherp oog een gedaante hebben kunnen zien, die heel behoedzaam de trap naar de derde verdieping kwam afdalen en toen in de richting van de liftkooi sloop, er voorbijging en stilhield voor een deur.

Daar scheen de gedaante te luisteren en toen klonk, alleen voor het allerscherpste oor verneembaar, het lichte krassen van metaal op metaal.

Geen minuut later ging de deur open en de gedaante was plotseling verdwenen.

Nadat er ongeveer tien minuten verlopen waren, werd zij weer zichtbaar. De deur ging heel zacht en volkomen onhoorbaar open en weer dicht, de gedaante nam de terugtocht aan, liep zonder het minste gerucht de trap op naar de derde verdieping en verdween uit het oog.

Op het zelfde ogenblik ging de deur van een grote muurkast, die het gehele personeel altijd gesloten zou hebben gewaand, behoedzaam open, en Raffles en Brand traden er uit tevoorschijn, klopten hun kleren wat af en wandelden, na een sigaret te hebben opgestoken, heel rustig in de richting van de liftkooi.

— Je hebt het gezien? vroeg Raffles zacht.

— Zeer, zeer flauw, Edward. Ik heb in ieder geval de man niet herkend. Maar hij is de deur van Blanche's kamer binnengegaan, daarop durf ik wel zweren!

— De oplossing zal nu wel spoedig komen, Charles, zei Raffles glimlachend. Laten wij hier maar wachten!

Dat « hier » was de vestibule, die nog altijd vrij helder verlicht was. Zij kwamen er juist bijtijds om te zien hoe de lift omhoog ging, en Brand meende de twee detectives te herkennen, die daar binnenstonden en naar boven gingen.

Er waren maar heel weinig hotelgasten, die daar nog zwijgend in hun rieten stoelen zaten, wat rookten en een glas wijn dronken.

Tien minuten ongeveer verstreken weer en toen hoorde men boven met deuren slaan, een hard geloop over de gangen, op enige afstand het donderend geraas van een motor, die op de standaard wordt aangeslagen, en toen kwam de lift naar beneden, de bronzen deuren werden opengeworpen en de twee detectives stormden naar buiten, bleek als een doek en blijkbaar zeer nijdig.

Zij vlogen naar de draaideur, gingen

naar buiten en iedereen hoorde hen duidelijk brullen:

— Daar gaat hij! Onze wagen, vlug wat, sufferd!

— Is hij ontsnapt? vroeg Brand, half verbijsterd.

— Ja, Mathieu de Sartres is slimmer dan ik dacht en toch sloeg ik hem heel hoog aan, zei Raffles kalm.

— De Sartres? herhaalde Brand met grote ogen van verbazing.

— Of, om juister te zijn, Arthur Bonesco! antwoordde Raffles kalm. Ik had deze sluwe hotelrat na een uur al herkend, ofschoon hij z'n lichtblond haar gitzwart geverfd had en zijn gelaat bruingekleurd had.

— Maar... dan... blijf je daar maar zo rustig bij, dan is hij er met de juwelen van Blanche vandoor! hernam Brand, tandenknarsend.

— Laat hem zijn gang gaan, Charles, die juwelen waren vals!

HOOFDSTUK VII

HONDERD METER VOOR DE GRENS

Niet begrijpend bleef Brand een ogenblik Raffles zitten aanstaren. Zijn stem was toonloos, toen hij herhaalde:

— Waren die juwelen vals, Edward? Hoe weet je dat met zoveel zekerheid?

— Wel, omdat ik ze gisteren met eigen ogen heel dichtbij gezien heb. Zij zaten in een ijzeren kistje en dat was weer goed weggeborgen in een secretaire; maar het ene zowel als het andere heb ik gemakkelijk kunnen openen. De steunen waren voortreffelijk nagemaakt, zelfs zo goed, dat ik een ogenblik zou hebben getwijfeld, als ik niet van tevoren vermoed had, wat onze Jules van plan was! Luister maar eens, Charles!

Misschien herinner je je, dat een jaar geleden, in een revue in Olympia, één diadeem gedragen werd door de comère, welke een nauwkeurige copie was van het Russische prachtstuk, dat het voornaamste bestanddeel vormt van het restant juwelen, dat Blanche de Carmagnac heeft kunnen redden. Ook de andere historische sieraden werden nagemaakt, en door dezelfde juwelier, bij wie Marais in dienst was, die Roberti. De slimme vos heeft van het bestaan van die copieën natuurlijk geweten en hij wist ook, dat die maar veertien dagen gebruikt zijn en toen in de safe van Roberti zijn weggesloten. En als

een zeer scherp wapen in de hand van een jaloers man tegenover een weinig betrouwbare vrouw, heeft hij die copieën maar meegenomen! Zodra hij bemerkte, dat hij zijn spel tegenover de mooie, hoewel valse Vicomte verloor, heeft hij dat andere spelletje gespeeld en ik moet erkennen, dat hij dat, voorlopig tenminste, schitterend gewonnen heeft.

— Maar voorzag Marais dan dat die roof zou plaats vinden? vroeg Brand, die in de grootste verbazing had toegeluis-terd.

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, Charles. Het is echter zeer goed mogelijk, dat Jules Marais ook geweten heeft, wie de zogenaamde burggraaf eigenlijk was, een hoogstgevaarlijke hotelrat. Hij moet toch ook de aanwezigheid van die twee detectives hebben opgemerkt en dadelijk geweten hebben, dat het niet op hem en zijn vriendin voorzien was. Hierdoor zal zijn verdenking misschien zijn uitgegaan naar die wat al te elegante Roemeen. De man sprak voortreffelijk Frans, maar wie weet is er toch in zijn accent iets geweest, dat op na-maak wees. Er is destemeer reden om aan te nemen, dat Marais de beroving voorzag, omdat hij op een sluwe wijze de cocktail heeft weggeworpen, die de Sartres hem aanbood.

— Welke cocktail? vroeg Brand, die nog meende te dromen.

— Je hebt het dus ook niet gezien? Dan schijn ik dus de enige te zijn geweest! De Sartres had een prachtig plan, maar dat kon slechts met succes worden uitgevoerd, als de eigenares van de juwelen, die hij begeerde en liefst ook haar vriend vast sliepen! Dat was het beste te bewerkstelligen door het toedienen van een slaapmiddeltje en dat kon hem, de vingervlugge gauwdief, heel gemakkelijk vallen. Hoe het ook zij, Marais doorzag de truc en wierp het gevaarlijke goedje in een grote bloemenkuip, hetgeen bewijst, dat hij zijn man moet hebben doorzien.

— Prachtig! Charmant! zei Brand met een bittere glimlach. Alles heel aardig! Dan behoeven wij dus nog slechts onze reisbiljetten naar Londen te kopen.

— Hoezo? vroeg Raffles, met oprechte verbazing.

— Wel, de Sartres of hoe hij dan anders mag heten, is toch met de buit ontkomen?

— Met de nagemaakte buit, Charles!

— Mijnentwege! Maar de echte juwelen zijn dan nog in het bezit van Marais! En die is er natuurlijk al lang mee van door! Hij zal waarschijnlijk niet hebben afgewacht, dat zijn medeplichtige weer wakker wordt, ondervraagd wordt, en in haar bittere teleurstelling en woede ook hem verraadt!

— Dat is het eerste verstandige woord dat ik sedert een paar uren uit je mond hoor! zei Raffles, met een sprong uit zijn stoel opstaande. Maar, ook met de kans op een al te snelle vlucht van onze jonge vriend heb ik gerekend. Henderson wacht!

— Wat bedoel je daarmee?

— Dat zul je spoedig genoeg merken!

Intussen was het gehele hotel reeds in rep en roer geraakt. Verscheidene gasten kwamen verschrikt toelopen, de telefoon rinkelde voortdurend, de kelners en de kameniertjes van de nachtploeg liepen, verschrikt, op alle verdiepingen heen en weer en de gerant was buiten zichzelf.

Een haastig ingesteld onderzoek had reeds aan het licht gebracht, dat de sluwe hotelrat, zijn maatregelen maar al te goed getroffen had en op alles had gerekend.

Zeer waarschijnlijk had ook hij de twee detectives wel herkend, maar hij had op zijn koelbloedigheid gerekend, en niet ten onrechte.

Na de roof was hij zeker geen volle minuut in zijn eigen kamer geweest, hij had daar haastig een klein koffertje gepakt, dat hij aan een riem over de schouder kon dragen, en waarin zeker ook de lange paarse mantel zal geweest

zijn, die zijn gestalte zo goed verhuld had. Daarop had hij het kleine balkonraam geopend, had zich langs een regenpijp laten zakken, met de vlugheid en de geoefendheid van een aap en was op een gereedstaand motorrijwiel gesprongen, dat hem met een sneltreinvaart had weggevoerd.

Maar voor Raffles was dit alles van veel minder belang, dan het feit, dat men bij het kloppen op de kamerdeur van Marais geen antwoord had gekregen, nadat men de kamerdeur van Blanche de Carmagnac op een kier had vinden staan, hetgeen onmiddellijk achterdocht had gewekt.

Een kamermeisje, dat toevallig langs kwam, was binnengetreten, had vruchteloos gepoogd, na het vinden van het opengebroke schrijfbureau en het ledige, ijzeren juwelenkistje, de bezitster daarvan wakker te maken uit haar diepe slaap. Zij had toen met beide vuisten op de tussendeur gebonsd, maar toen zij geen antwoord kreeg, met haar reservesleutel ook de deur van de kamer van de zogenaamde fabrikant Legrand geopend en daar een onbeslagen bed en een volkomen opgeruimde kamer gevonden.

Dit alles en nog vrij wat meer werd echter pas besproken, toen Raffles en Brand reeds lang gereed waren met hun voorbereidselen voor de achtervolging.

Voor hun plotseling vertrek hadden de twee mannen een goed excuus gehad; een hotel, waar zulke dingen kunnen voorvallen, was weinig geschikt als verblijf voor een man als graaf Palmhurst!

De gérant weeklaagde en wrong zijn handen, maar de rijke Engelsman verkoos onmiddellijk te vertrekken, liet zijn auto tevoorschijn halen, betaalde zijn rekening en stond klaar voor het vertrek, juist toen de dag ging aanbreken.

— Dat is nu alles goed en wel, gromde Brand, naast Raffles gezeten, die het stuurwiel had gegrepen, maar ik zie ze hier al om te beginnen, vijf wagen in

verschillende richtingen lopen en jij moet mij eens zeggen welke richting onze man heeft ingeslagen.

— Charles, het is wel bijna zeker, dat onze man Italië zal trachten te bereiken. Maar ik hoef volstrekt niet te aarzelen, want ik weet hoe hij gereden is!

— Waarheen dan?

— Dàárheen! zei Raffles en hij wees naar de weg en glimlachte.

Brand keek eens wat nauwkeurige, en toen zag hij op het lichtgrijze asphalt een pikzwarte streep en ruim een meter daarvandaan nog juist zulk een streep.

— Teer! schreeuwde hij opgewonden.

— Creosoot, Charles! Dat ruikt niet zo sterk en het blijft langer aan de wielbanden kleven. Het werk van Henderson! En geloof me, die streep zal nog een paar uren gaans verder duidelijk genoeg zichtbaar zijn, om hem te kunnen volgen!

— Maar, hij moet ons zeker wel een uur voor zijn!

— Ook daaraan zal hij niet veel hebben, Charles! Maar denk je nu werkelijk, dat je een kind voor hebt? Henderson weet zijn gilettemesjes nog wel tot iets anders te gebruiken, dan om er zijn gelaat mee schoon te krabben! In een van de achterbanden zit een heel fijn sneetje, dat niet eens last kan veroorzaken als de wagen stilstaat, maar dat onder het rijden zich steeds zal vergroten en verwijden, totdat de band zich begeeft.

— Dat kan hem een kwartier schelen, want hij heeft een reserveband op zijn auto. Dat heb ik duidelijk gezien!

— Aan die reserveband zal hij niet veel hebben. Henderson heeft hem vervangen door een wiel dat iets te klein is! Nog iets?

— Neen. Geen kik. Ik zwijg als een vis. Ik zie het wel, dat alles is al keurig netjes voor elkaar gebracht, zonder dat ik er in gekend ben, mompelde Brand beledigd.

— Je zou er in gekend zijn, met wat meer geloof aan jouw kant, Charles, zei

Raffles glimlachend, met de hand reeds op de handle. Maar je wilde hier weg binnen vierentwintig uur en tot je straf heb ik vrij wat gedaan, zonder je op de hoogte te brengen! En nu vooruit, als alles meeloopt hebben we hem nog ver voor de Italiaanse grens te pakken! Want ik weet binnenwegen, die onze man zeer waarschijnlijk onbekend zijn! En dan zullen wij nog een grapje met hem uithalen, dat hem lang zal heugen!

Brand keek even achterom en wierp Henderson, die hem vriendelijk grijnzend toeknikte, een verwijtende blik toe.

En toch wist hij in zijn hart dat hij ongelijk had gehad, dat hij meer vertrouwen had moeten stellen in het buitengewone doorzicht van John Raffles!

— Waarom rijdt je zelf niet? was alles wat hij dan ook vroeg.

— Omdat Mylord beter de weg kent, mijnheer Brand, antwoordde de reus eenvoudig.

— Wat heb je daar voor een groot pak naast je liggen?

De reus legde zijn grote vinger op de lippen en zei guldig:

— Dat moet geheim blijven, mijnheer Brand. Instructie van Mylord!

— Ik zie het al! zei Brand zuchtend. Ik heb mijn verdiende loon, ik heb te weinig vertrouwen gehad.

Intussen reed mijnheer Jules Marais over de prachtige weg, in de richting van de Italiaanse grens.

— Dat zal die feeks leren om mij in een hoek te duwen, mompelde hij vergenoegd. Wat zal die gek raar op zijn neus kijken, als ze hem, met de valse juwelen in zijn zak, te pakken nemen. En wat zal zij tekeer gaan, haha! Alles loopt mij mee! Het is een prachtige dag, alleen... zou die zee zo sterk naar teer ruiken? Zonderling, de wind komt toch juist van de andere kant.

Toen de lucht na een half uur nog altijd niet weg was, stopte Marais, haalde zijn neus nog eens goed op, stapte uit en verbleekte.

Hij had de strepen gezien, nog zeer duidelijk zichtbaar en hij was te slim, om er de betekenis niet van te zien. Hij wist, dat hij nergens door teer was gereden en dat dus iemand met opzet twee van zijn banden met een teerachtige stof had ingesmeerd. In de duisternis bij het wegrijden had hij dat niet gezien.

Hij stapte onmiddellijk weer in en joeg als een duivel langs de gladde weg, vloekend en zichzelf verwensend. Dat ging nog een vol uur goed, maar toen begon eensklaps, op een angstwekkende wijze zijn wagen over te hellen, hij hoorde een soort van diepe zucht achter zich en toen begaf zich met het geluid van een pistoolschot zijn rechter achterband.

Tierend raadpleegde hij zijn horloge en een wegwijzer. Hel en duivel! hij was nog maar een kwartier rijdens van de grens verwijderd.

Weer stapte hij uit, schoof zijn stofbril op, greep woedend zijn gereedschappen, plaatste de cric onder de achteras, vizelde de wagen op en haalde het wiel van de as.

Het reservewiel kwam uit de hoes, en toen meende Marais te zullen stikken van woede; hij kon het wiel met geen mogelijkheid op de as krijgen. Eén blik was voldoende om hem te tonen, dat het van een ander fabrikaat was.

Zo vlug hij maar kon, monteerde hij het wiel met de leeggelopen band weer, sprong knarsetandend achter het stuur en reed, zo goed en zo kwaad als het ging, na ook het ventiel van het linkerwiel te hebben losgeschroefd, om het evenwicht te herstellen, verder.

Hij was nauwelijks tien minuten rijdens verder, of een donderend halt klonk hem tegemoet, hij keek op, zag het grenspaaltje, blauw en wit geschilderd en twee Italiaanse douanebeambten met hun steken op, die hem met opgeheven hand tegemoet traden.

Zwijgend begon hij zijn valies te ontpakken, liet zijn portefeuille zien en zijn pas, stak een sigaret op en stond, bleek en met kloppend hart, terzijde.

Alles werd uit het valies gehaald en toen meende hij het te besterven, want een der douanebeambten sneed met een scherp mes de bodem van het valies open en haalde er een in zeildoek gewikkeld pakje uit, dat hij even opende, waarop hij glimlachend en in slecht Frans zei:

— U weet, dat wij die moeten conviskeren! Voorschrift van de regering! Maar u krijgt een regu! Bij het verlaten van Italie krijgt u de juwelen ongeschonden weer terug.

De Italiaan krabbelde iets op een formulier en stak het Marais toe, die het woedend verfrommelde en het in zijn zak stak, zonder het zelfs te lezen, want hij kende geen woord Italiaans. Toen werd hem de weg vrij gegeven en vloekend en grommend sukkelde hij verder op zijn gebrekkige wielen, totdat hij, ongeveer tien minuten later, verschrikt opkeek, want vier Italiaanse douanebeambten traden hem weer met een donderend halt tegemoet.

Hij tastte naar zijn voorhoofd en wreef zijn ogen uit.

Daar was de Italiaanse grens, daar waren de wit en blauw geschilderde slagbomen, daar was het huisje van de beamtten met de Italiaanse vlag!

Hij kreeg echter maar weinig tijd om zich te verbazen, want reeds klonk het bevel om zijn valiezen te openen.

Toen pas vond hij de kracht om te schreeuwen:

— Maar ik ben een kwartier geleden al gevisceerd! Wat is dat voor dwaasheid! Men heeft mij zelfs mijn juwelen afgenomen. Hier is het regu, dat ik er voor kreeg!

Hij had het formulier tevoorschijn gehaald en stak het met een driftige beweging een brigadier toe, die het aandachtig las, de Fransman van het hoofd tot de voeten met een eigenaardige blik opnam en toen in vrij goed Frans vroeg:

— Weet u wat er op dit formulier staat, dat overigens helemaal geen douaneformulier is? Niet? Dan zal ik het u even voorlezen:

Ter bestraffing van een deugniet worden hem de juwelen van zijn vriendin afgenomen! Laat hem dit een les zijn!

John Raffles.

En toen pas drong het tot de rampzalige Marais door, dat die twee lieden in hun fraaie uniformen van zoeven, wel eens heel iets anders hadden kunnen zijn dan douaniers.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Diamanten Spin

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
  2. — De gestolen Dolk.
  3. — Een Inbraak met gevolgen.
  4. — Het Verwisselde Lijk.
  5. — Zonderlinge Epidemie.
  6. — Een droeve Huwelijksdag.
  7. — De Wraak der K. K. K.
  8. — Twee Doodsvijanden.
  9. — De Meester herleeft.
  10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
  11. — Raffles en Amor.
  12. — Nicholson juicht te vroeg.
  13. — De Broeder van Nicholson.
  14. — Avontuur in België.
  15. — De Moord in Kamer 13.
  16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
  17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
  18. — De Strijd om het Geheim.
  19. — Naar het Goudland.
  20. — Bloed en Goud.
  21. — De buitenste Duisternis.
  22. — De Waanzinnige.
  23. — De gestole claim.
  24. — De bergduivel.
  25. — De Goud-fee.
  26. — Onrust op Holderness Hall.
  27. — Het Geheime Document.
  28. — De Redding van « Goudhaar ».
  29. — « Goudhaar ».
  30. — De Smokkelkoningin.
  31. — De Misdaad in de trein.
  32. — De Revue-Girl.
  33. — Professor Shirley.
  34. — De Kit van Wong Li.
  35. — De Gewaande Radjah.
  36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
  37. — De Duivels van de Gele Zee.
  38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
  39. — Vijftig tegen één.
  40. — Ilona, de avonturierster.
  41. — De Kelder des Doods.
  42. — De onverwachte terugkeer.
  43. — Rode Bill krijgt een lesje.
  44. — De Stem van het Verleden.
  45. — Zwarte Anna.
  46. — Het Juweel van Prins Omar.
  47. — Gevaarlijk spel.
  48. — Het Goud van de Metropitanbank.
  49. — De Bende van Myra Bonati.
  50. — Merry-Kid de verklikker.
  51. — Het Verlaten Slot.
  52. — De Riolen van Parijs.
  53. — Rovers en Verraders.
  54. — Een documentenjacht.
  55. — De Verijdelde Ontvoering.
  56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
  57. — Een Misluke Samenzwering.
  58. — De Kool des Doods.
  59. — Jacht op Fortuin.
  60. — De Gouden Wisselbeker.
  61. — Een Fatale Vrouw.
  62. — Een moderne Blauwbaard.
  63. — Een Geheimzinnige Moord.
  64. — Een Spaans Drama.
  65. — Een merkwaardige diefstal.
  66. — Spoken op Marshy Manor.
  67. — Chantage en Hypnose.
  68. — De Lokstem van het Goud.
  69. — Het Geheim van de Boekenkist.
  70. — Het Revolutie Complot.
  71. — Het Verlaten Huis.
  72. — Het Spel met de Dood.
  73. — Het Verstoorde Feest.
  74. — Russisch Goud.
  75. — Een Moderne Robinson.
  76. — De Moord in Fenchurch Street.
  77. — Het Vioolwonder.
  78. — De Raadselachtige Moord.
  79. — Een Avontuur in China.
  80. — De Verborgene Schat.
  81. — De Chinese Schatkamer.
  82. — De Bende van de Gouden Ster.
  83. — Sensatie in de Opera.
  84. — De Folterkelder.
  85. — De Bedrieger bedrogen.
  86. — De Geheimen van Parijs.
  87. — Speelzucht en Misdaad.
- IN VOORBEREIDING :**
88. — De Diamanten Spin.
  89. — Een duivelse Uitvinding.
  90. — Parijse auto bandieten.

